

Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri

İşçi Temsilcileri
Konseyi Girişimi

Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi

İşçi Kitaplığı

Kitabın Adı

Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri

Derleyenin Adı

Ülkü Şeyda

Birinci Basım

Mayıs 2019

ISBN

978-605-80596-1-0

Yayın Sertifika No

15814

Baskı

Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Ömeravni Mah. İnönü Cad. Beytülmalcı

Sok. No: 23/A Beyoğlu/İstanbul

Tel: 444 07 08

Kapak Tasarım

28 Nisan 2019 Etkinlik afişinden düzenlenmiştir.

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin
bütün hakları Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir.

Yeni Dönem Yayıncılık

İskenderpaşa Mah. Sofular Cad.

Fatih / İstanbul

Tel&Fax: 212 533 32 57

www.mucadelebirligi4.net

SUNU

28 Nisan 2019'da İzmir Boyoz Akademi'de ondokuz iş kolundan işçi, Devrimci İşçi Komiteleri'nin çağrısıyla "Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri" serbest kürsüsünde söz aldı.

Katılımcıların söyledikleri gibi işçiler bugüne kadar dinleyici değil anlatıcıydılar. Birçoğu ilk kez kürsüye çıktı ve bugünü örgütleyebilecek ve geleceği kurabilecek birikim ve yetkinlikte olduklarını gördüler, gösterdiler.

Etkinlik sonunda katılımcı işçilerin çözüm önerileri derlendi ve yine orada bulunan herkesin oylamasıyla "İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi" olarak devam etmeye karar verildi.

Konsey Girişimi, derlenen çözüm önerilerinden kitabın sonundaki sekiz maddelik kararlarıyla bir başlangıç yaptı.

Ortak karar gereğince 7 Temmuz 2019'da 2. oturum gerçekleşecek. Bu kitap derlenirken gerçekleşecek oturum için "Hazırlık Komitesi" katkı ve katılımlara kapılarını açarak çalışmalarına başladı. Daha fazla fabrika ve iş yerinden "komitesini temsilen" işçinin katılması ve daha fazla iş kolunun Konsey Girişimi'ni inşa etmesi ve geleceğin yolunu açması hedefleniyor.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

*İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi
Hazırlık Komitesi*

İçindekiler

Sunu	3
Hazırlık Komitesi Adına Metal İşçisi	9
KHK ile İhraç Edilen Sağlık İşçisi Mahmut Konuk	12
Komitesi Adına İnşaat İşçisi	16
Zeytinburnu Bld. İşçisi Kenan Güngördü	19
Flormar İşçisi Sebahat Zengin	22
Göçmen Tekstil İşçisi	27
Ayakkabı Sanayi İşçisi	30
Komitesi Adına Belediye İşçisi	32
Komitesi Adına İşçi Avukatlar	36
Komitesi Adına Metal İşçisi	44
Metal İşçisi	46
Montaj İşçisi	50
Dev-Yapı-İş Genel Sekreteri Nihat Demir	52
3. Havalimanı İnşaat İşçileri	56
Gezi Tutsağı İnşaat İşçisi Barış Bulut	59
Malzeme Üretim İşçisi	60
Komitesi Adına Gıda Üretim İşçisi	62
Tekel İşçisi	63
İşsiz Kadın İşçi	66
İşsiz Genç İşçi	68
İzmir İSİG Meclisi Girişimi Adına İşçi Mühendis	69
Genel-İş Şube Yön. Belediye İşçisi Aliekber Eraslan .	72
Saya İşçisi	75
Komiteleri Adına Plastik Sanayi İşçileri	77
Mevsimlik Gıda Üretim İşçisi	81
Komitesi Adına Otomotiv Sanayi İşçisi	82
Taşıma İşçisi	84
Taşıma İşçisi	86
Mobilya İşçisi	88
Deri ve Kundura İşçisi Yalçın Yanık	90
SONUÇ	91

Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri

28 Nisan 2019, İzmir

*bugünü ve yarını elleriyle
inşa eden işçilere...*

Serbest Kürsü
Hazırlık Komitesi Adına
METAL İŞÇİSİ

Kardeşler, Dostlar, Yoldaşlar,

Dünyayı her gün her gün yeniden kuranlar!
Hayatı yaratan işçi yoldaşlarım merhaba!

Bizler, köle sahiplerine karşı ayaklanan Spartaküsleriz. Bizler “yârin yanağından gayri her yerde hep beraber” diyen Şeyh Bedrettin’iz, Börklüce Mustafa’yız, Torlak Kemaliz. Bizler, 1871’de patronları alaşağı eden Paris Komünarlarıyız. Bizler, 1848’de Berlin’de ayaklanan işçi sınıfıyız. Bizler, 15—16 Haziran’ları yaratanlar, bizler Tekel işçileriyiz. Bizler Cargill işçileriyiz, Sibaş işçileriyiz, Kale Kayış işçileriyiz. Hayatın büyük çoğunluğu biziz. Dünyayı biz kurduk, biz yönetmek istiyoruz!

Kürsüden arkadaşımız bir hatırlatma yaptı; bugün 28 Nisan, İş kazalarında devletin adıyla ölenler, bizce ise katledilen işçileri anma günü! Bugün “adalet, eşitlik” çılgınlıkları atılıyor. Biz onların adaletini biliyoruz, Soma’da 301 işçi yoldaşımızı madene ateşin içine atanların adaleti! Biz Onların adaletini biliyoruz, Can Gürkan katilini tahliye eden alçakları biliyoruz! Torunlar’da onlarca metre

yükseklikten betona çakılan işçi kardeşlerimizin cansız bedenlerinden biliyoruz onların adaletini! Onların eşitliği bu! Patronların eşitliği kar varsa patronlara, ödenecek fatura varsa işçilere!

Bugün krizin bizleri yıkıma uğrattığı, mutfağlarımızı ateş yerine çevirdiği günlerden geçiyoruz! Bize diyorlar ki, “Aynı gemideyiz, aman ha, batarsak birlikte batarız” Diğer taraftan “krizin faturasını işçiler ödemesin” diyorlar. Her gün ödüyoruz arkadaşlar! Her gün ödüyoruz krizin faturasını. Bizi buradan patronlarla barıştırmaya çalışanlara diyoruz ki, “Biz iki ayrı sınıfız; patronlar, kan emiciler, bizi yoksulluğa mahkûm edenler, bizi hayattan kovanlar, bir tarafta da her gün dünyayı yeniden yaratanlar. İşçi sınıfı, yani biz!

Bugün burada toplantı boyunca her sektörden arkadaşımız kendi sektörlerindeki sorunları dile getirecekler. Sendikaların içinde örgütlendik, sendikal mücadelelerin içinden geçtik. Biliyoruz ki sendikalar bizler için önemli, bizler için hayati işler yapıyorlar. Salonda bulunan birçok arkadaşımız sendikalarda yaşananları da aktaracaklardır. Daha geçtiğimiz günlerde birçok arkadaşımız sendikaya muhalif oldukları için işyerlerinden sendika marifetiyle atıldı. İşçilerin sorunlarını, gelecek kaygılarını, umutlarını taşıyacak mekanizmalar tek başına sendikalar olamazlar. Biz, sendikalarımızı da ileriye taşıyacak başka araçları nasıl yaratırız diye bu tartışmaya sadece aracı olduk ve sizlerle bunu tartışmak istiyoruz.

Buradan işçilerin kendi gelecekleri kendi örgütlenmeleri kendi kararlarını alacakları kürsüyü

yaratmaları için el ele verdik. Buradan çıkacak her karar işçi sınıfının, çeşitli fabrikalarda örgütlenen mücadele yürüten işçilerin kararı olacaktır.

Buradan Sibaş işçisi arkadaşlarımızı selamlıyoruz. İstanbul'dan gelen arkadaşlarımızı selamlıyoruz. Ankara'dan gelen arkadaşlarımızı selamlıyoruz. İyi ki varsınız, iyi ki bizim yol arkadaşlarımızızsınız, iyi ki bizim yoldaşlarımızızsınız.

Hoş geldiniz!

KHK ile İhraç Edilen
Sağlık İşçisi
MAHMUT KONUK

Merhaba dostlar,

Ben işten atıldığım işyeri önünde 27 Şubat 2017 tarihinden itibaren kesintisiz olarak, haftada bir gün 11.30—13.30 arası eylemime başladım. Bunu 23 Ocak 2018'e kadar devam ettirdim. Afrin operasyonundan sonra -ki ben işgal operasyonu demiştim- Yüksel direnişine nasıl muamele ediyorlarsa bana da öyle muamele ettiler. Her gün gözaltına alıyorlar. O güne kadar işyerimin önünde açıklamamı yapıyordum. Dostlarımız, emek dostlarımız geliyordu. Basın açıklamalarıyla, konuşmalarla, halaylarla 2 saat etkinliğimizi yapıyorduk. O günden sonra açıklamalarımızı canlı yayın aracından, gözaltı aracından yapıyoruz.

Mücadele bize birçok şeyi öğretti. Facebook'u kullanmayı, video paylaşmayı, canlı yayın yapmayı öğrendim. Şu anda da burada üçayaklımla canlı yayın yapıyorum. Mücadele öğretiyor, mücadele süreci öğretiyor. Onların bize yaptığı her şey mücadeleye karar verdiğinizde tersine dönebiliyor.

İlk dönemlerde bana çok özel davranıyorlar-

dı, özel ihtimam gösteriyorlardı. Bir kafeden çekim yaparken bile gözaltına alıyorlardı, alırken de kritik yerlere vuruyorlardı. Sonra öğrendim ki benim hakkımda “hedefimiz konumundaki Mahmut Konuk” diye bir karar varmış. Onun üzerine bir teşhir faaliyeti yürüttüm. Terörle Mücadele’den iki tane müdürün imzası var, sicil numaralarıyla birlikte Artı TV’den teşhir ettim. Şimdi artık zarar veren bir darbe almayım diye farklı bir ihtimam gösteriyorlar. Yine de bazen kritik darbeler vurabiliyorlar. Ama bu bizi yıldırıyor. Şimdi, idari para cezalarıyla yıldırmaya çalışıyorlar. Bunları ödemiyoruz. Ama yanımıza gelen dostlarımızın sayısı azaldı.

27 Kasım 2016’da 677 sayılı KHK ile işten atıldım. Yüksel Caddesi’nde Nuriye Gülmen’in yanında direnişe devam etme düşüncesindeydim. Daha önce de Nuriye’ye desteğe gidiyordum. “Nuriyeler sendika inisiyatifi dışında eylem yapıyorlar” diye KESK(Kamu Emekçileri Sendikası) yönetiminden karar geldi. Bunun üzerine sendikaya karar aldırıldım ve işyerinin önünde eylemime başladım. Hem KESK’ten hem de SES(Sağlık Emekçileri Sendikası)’ten karar aldırıldım.

Ben SES’in 1989 yılından beri üyesiyim. İki dönem Merkez Yürütme Kurulunda görev yaptım. SES’in kurucu üyelerinden biriyim. İhraç edildim, atıldım, geri döndüm. Şu anda da işyeri temsilcisiyim. Yine de sendikalar tarafından çoğunlukla yalnız bırakıldım. Sendikalarımızı kurarken bürokratlaşmaya ve yozlaşmaya karşı önlemler aldığımızı düşünüyorduk ama sendikalarımızda sol anlayışlar tarafından bürokratik yozlaşmanın ola-

cağını hesaplamamıştık. Benden olsun çamurdan olsun anlayışıyla insanlar yönetimlere geliyor. Genel Kurulda söyledim; “Ey örgütler zorlu bir sürece giriyoruz, bu süreci göğüsleyecek adamınız varsa koyun destekleyelim, yoksa devletle mücadeleyi biz yaparız. Yedeklere kadar doldurdular.

Öneriler kısmına geçerken şunu söyleyeyim. İşçi sınıfı mücadelesinde eğer kendi kurduğu aygıt kendisine yabancılaşıyorsa eli kolu bağlanıyor. KESK mücadelecisi bir sendika olarak biliniyor, SES de KESK’in içerisinde en mücadelecisi sendikalardan biri. 114 haftadır ben orada direniyorum. İsmail Beşikçi otuz hafta geldi. Liberal diye beğenmedikleri Baskın Oran otuz hafta geldi. Ben yine de bardağın dolu tarafından düşünüyorum, benim eş genel başkanım yedi hafta geldi. KESK şubeler platformu diye bir şey yok, gelmiyor. Dönem sözcüsüne sordum, “Bazı gruplar KESK’in dışında karar alıp KESK’e dayatıyor” diyor. El insaf, ben KESK kararıyla eylem yapıyorum.

Eylem yapanlar KESK’e karşı da yapınca size kötü geliyor. Peki, siz “OHAL boyunca eylem yapmayacağız” kararını KESK’in içinde mi aldınız? Ya da KESK’in eski eş genel başkanı akil adam olmaya karar verdiğinde KESK’e mi sordunuz? Hepiniz aynısınız yalnız birileri mücadeleden yana karar veriyor. Birileri de yan çizmekten yana karar veriyor.

Bugün şunu düşünmemiz lazım, bugün kendi örgütümüz sendikayı işçinin önüne bir barikat haline getiriyorsa o sendikayı aşmak lazım. Bunun yolu işyeri içinde örgütlenmektir. Benim işyerinde

diyaloğum olduğu için devlet benim direnişimi kıramıyor. Haftada bir gün direnişimin dışında da işyerinde arkadaşlarıma uğruyorum, haftada bir iki gün çay içiyorum, sohbet ediyorum, varsa sendikanın bildirimlerini dağıtıyorum. Direnişimi oradan yürütüyorum.

Sibaş işçilerini takip ediyorum. Seksen kişi işten atılıyor, direnen on beş kişi. Direnişinizi selamlıyorum, devamını diliyorum. Politik anlayışa rağmen eylem yürüyorsa politik anlayışın şapkayı önüne koyup düşünmesi gerekiyor.

Direnişe geçerken benim ana düşüncem şuydu; sözüm ona darbe oldu, Genelkurmay başkanını aldılar, bir şey olmadan verdiler. MİT başkanını dört saat kayıp, ama yine MİT başkanı... Bizim aklımızla alay ediyorlar. 2012'de altı yüz bin kamu emekçisini işten atmanın hesabını yapmışlardı. Bu şimdinin hesabı değil, AĞİT'ten yapılan hesaptır. Daha az çalışanla daha çok iş üretme hesabıdır. Öncü işçileri işten atarak diğerlerine gözdağı vermeyi istiyorlar.

Benim itirazım şuna; bu ülke sizin babanızın çiftliği değil! Bizi kulağımızdan tutup kapının önüne koyamazsınız! Biz sizin yakanıza yapışırsınız. Kırk yıllık emeğimizi size yedirmeyiz. Çocuklarımızın, torunlarımızın emeğini size emanet etmeyiz. Bu kadar meşru, bu kadar haklıyız. Sendikacılarımıza sesleniyorum, bu düsturdan yola çıkmalarını öneriyorum.

Teşekkür ederim.

Komitesi Adına
İNŞAAT İŞÇİSİ

Ben buraya Kütahya'dan geldim. Kendi başıma değil, oradaki arkadaşlarımın da iradesiyle geldim. Çorlu'dan, Turgutlu'dan, Çanakkale'den işçi arkadaşlarımın ortak karar ve düşünceleri üzerine geldim.

Malum biz inşaat işçileri olarak ne yazık ki çalışırken ölen arkadaşlarımızla anılıyoruz. İşçi ölümleriyle ilgili biraz istatistik vermek istiyorum. 2017'de satılan konut sayısı bir buçuk milyona ulaştı. Bu, Türkiye'de bir rekor. Aynı zamanda Türkiye'de işçi ölümlerinin de en çok arttığı zamanda. İşçi ölümleri ise son 15 yılda yirmi bin beş yüz kişiye ulaştı. En az işçi ölümleri ise 2018 ile 2019 yıllarının başlarında gerçekleşti. Ne yazık ki bu durum, keşke desek de alınmayan önlemlerden dolayı gerçekleşti. Terside var, işçilerin bilinçsizliği yani.

Çok fazla sorunumuz var. İnşaat sektöründe sıvacı var, mermercisi var, fayansçısı var. İnşaat sektörü öyle geniş bir sektör ki orada çalışan herkes bütün kapitalist üretime bağlı. Tuğla fabrikalarından, marangozlara, mobilya işlerinden tutun hepsini etkiliyor. Sadece inşaatla ilgi çalışan

işçiler değil, hepsini etkilediğinden dolayı bu krizi böyle düşünmek gerekiyor. İnşaat krizi herkesi ve her şeyi etkiliyor. Bir inşaatta çalışan bir kişi ailesiyle beraber çalışıyor. İşin olmadığı zamanda da aile olarak işsiz kalınıyor.

Şimdi de şunu söyleyeyim, biz işçiler olarak başka bir fabrikada çalışan arkadaşlarımızın eylemlerine katılırken şunu gördük; Grevi, grev sözcülüğü yapan arkadaşlarımızı, sadece zam talebi olsun insanca bir şey olsun, biz onlara desteğe gittiğimizde onlardan önce polisi, jandarmayı görüyoruz. Yani burada aslında talebimizi gerçekleştirmesi gereken kişi patronun kendisi, burjuvazinin kendisi iken biz bunlarla karşılaşıyoruz. Devletin mekanizmasının kendisi ile karşılaşıyoruz. Patronların her türlü güç elinde. Devlet elinde. Onların her şeyi var, ama bizim ise kendimize baktığımızda, aslında hiçbir şeyimiz yok. Satabileceğimiz hiçbir şey yok. Sadece, o da yoksulluk sınırının altında olan emeğimiz, başka hiçbir şey.

Bizim sadece bu ülkede değil de bu dünyada her yerde olan işçilerle bağımızı koparmaya çalışıyorlar. Bir işçiyle irtibata geçtiğimizde, “o Suriyeli, o Acem, o farklı bir ırktan, farklı bir şeyi temsil ediyor, Kürt’tür, bilmem Ermeni’dir... O onu beğenmiyor, bu bunu. Peki, bunlar bizim için neyi ifade ediyor? Aslında hiçbir şeyi ifade etmemesi lazım. Ortak mücadele vermeyi kısıtlıyor bu düşünceler. Sana bir şeyleri dayatmanın sonucu bu şekilde karşı karşıya geliyorlar. Biz hep “niye” sorusunu soruyoruz. Adam farklı bir sektörde çalışıyor ya da başka bir fabrikada çalışıyor. Peki, bizim için ge-

çerli mi? Aslında hayır! Bu saydıklarımın hiçbiri bizim için geçerli değil.

Biz işçiler her konuda ve her yerde farklı konularda bile olsa birleşmek zorundayız. Bunu sadece Türkiye içerisinde değil, dünyanın tüm işçileri olarak başarmak gerekiyor. Bunu da ancak beraber, ortak hareket ettiğimiz zaman başarabiliriz, kurtulabiliriz.

Diyeceklerim bu kadar, teşekkür ederim.

İşten Atılan Zeytinburnu
Belediye İşçisi
KENAN GÜNGÖRDÜ

Merhaba arkadaşlar,
Hepiniz hoş geldiniz,

Bir araya gelme ve düşüncelerimizi paylaşma noktasında gerçekten güzel bir organizasyon olmuş. Çünkü çok zorlu bir süreçten geçiyoruz. Şu anda çalışanların da her an işsiz kalabileceği bir süreç bu. Ben de kısaca anlatayım.

388 gündür Zeytinburnu Belediyesinin önünde diyorum ki “İşimi, ekmeğimi elimden almazsınız. “Polis, TOMA, zabıta, güvenlik, onlarca çevik kuvvetle etrafımı sarıyorsunuz. Ben haklı ve meşru bir şey istiyorum.” Beni vatan haini ilan edenlere şunu söyledim: “Asıl vatan haini orada, eğer müdahale ederseniz oraya müdahale edin; çünkü ben askerliğini yapmış, üniversite okumuş bir emekçiyim. Sadece ve sadece muhalif olduğum için, sadece ve sadece farklı düşündüğüm için işten atıldım. Mahkemeye gittim kazandım. Hukuk ayaklar altında.”

Mahkemeyi kazanmama rağmen belki de en hızlı işe başlayıp işten çıkarılan işçiyim ben. 6 dakika sürdü şunu söylemeleri; “Evet, sizin herhan-

gi bir örgütle irtibatınız olmadığı anlaşılmıştır ama personel ihtiyacımız yok.” Zalimce işten çıkarıldım. Yeniden mahkemeye gittim kazandım. Hala iş almıyorlar çünkü karşılarında hak isteyen, talep eden, itiraz eden bir işçi var. Ben orada çalışırken de herhangi bir rahatsızlık olduğunda müdahale ederdim. Çocuk esirgemelerde, huzurevlerinde, bir muhtacımıza sert müdahale olduğunda müdahil olup şikâyet eder, karşı çıkar, kavga eder bir işçiydim. Asla istedikleri gibi itaat eden, biat eden bir işçi olmadım. Tek suçum buydu. Sendikalı olmak isteyen işten atıldılar, en demokratik haklarını kullanmak istedikleri için. “Ölmek istemiyoruz” diyerek iş güvenliği koşullarına karşı çıkan işçiler işten atıldı. “Zam istiyorum” diyen işçi işten atılıyor. Böyle bir iktidarla, böyle bir saldırıyla karşı karşıyayız.

Peki, ne yapmalıyız? İşten atıldıktan sonra gerçekten en çok yoğunlaştığım şey bu oldu. Nasıl bir araya gelebiliriz, nasıl bir ortak akıl, ortak fikir oluşturabiliriz? Hepimiz ama hepimiz, biraz önce arkadaşın anlattığı gibi, ırk, renk, soy, işkolu ayrımı gözetmeksizin güç birliği yapmalıyız. Bütün işkolları aynı saldırılarla karşı karşıya. Bunu ben tek kuramam. Bunu buradaki bizler yapabiliriz.

İşten atıldığımda ilk on beş gün sadece bildiri dağıttım. Etrafımdaki esnafa, kahvelere, gelen geçen halka... 116 bin insan benimle işten atılmıştı ve herkesin kafasında “acaba” vardı. On altıncı gün meşruluğumu ilan ettim. Ne yaparsanız yapın buradayım. Baskınız, zulmünüz, ablukanız vız gelir. Beni en fazla tutuklarsınız ama beni durdura-

mazsınız. Bu kararlılığı anladıklarında TOMA, çevik kuvvet arttırıldı ama 388 gündür oradan beni atamadılar. 388 gün önce selam vermeyen, ekme su vermeyen mahalleli, çalışan bütün gün benimle. İnsanlar kahvaltılarını, ekmeğini çocuklarıyla birlikte alıyor, geliyor, benimle paylaşıyor. Tek başıma kararlılığım bugün koskoca bir ilçeyi aştı. Geçen hafta Frankfurt'ta konuşuldum. En korktukları şey oluyor. Bir işçi sınırları aşıyor. Karşı koyuyorum. Beni istediğiniz gibi çalıştıramazsınız. Eməğim, hakkım sağlanmadan düzeninize itaat etmeyeceğim ve itiraz edeceğim.

O alanın dışına adım attırmamak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Korkuyorlar. "Kartopu gibi büyüyorsun Kenan" diyorlar. Bunu söyleyen ilçe emniyet müdürü...

Ömrüm yeterse 388 yıl daha sınıfımla kenetlenmeye, onlarla hareket etmeye devam edeceğim. Son nefesimize kadar birlikte omuz omuza, çalışarak, çatışarak, örgütlenerek kazanacağız arkadaşlar.

Yeneceğiz, onları alaşağı edeceğiz, direne direne kazanacağız arkadaşlar.

Flormar İşçisi
SEBAHAT ZENGİN

Merhaba işçi, emekçi kardeşlerim.

Ben adını ülkeye hatta dünyaya duyurmuş Flormar Direnişinden kardeşiniz Sebahat Zengin. Öncelikle Flormar direnişini böyle sahiplendiğiniz ve bu platformda bizlere de söz hakkı verdiğiniz için her birinize ayrı ayrı çok teşekkür ederim.

Bizler daha iyi şartlarda çalışabilmek, emeğimizin karşılığını alabilmek için sendikalaşmak istedik. Ve 2018 Ocak ayı itibariyle Petrol-İş sendikasına üye olmaya karar verdik. Başlarda gizli yürüttüğümüz bu sendikalaşma işlemi işverenin kulağına gitti ve öncü gördüğü 12 arkadaşımızı mart ayının 23'nde işten çıkardı. Fabrika içinde yüzlerini hiç görmediğimiz yöneticiler fabrikadan çıkmaz, bölüm sorumlularımız ile toplantı üstüne toplantı yapar oldu.

Emeklerinin karşılığını istediğini söyleyen işçi arkadaşlarımıza Flormar'a asla sendikanın girmeyeceği söylendi. Sendikayı getirmek isteyen kim varsa hepsinin işine son verileceği, işçinin bu istekten vazgeçmesi istendi. Fakat bizler işverenin tüm bu tehditkâr konuşmalarına kulak asmayarak sendikaya üye olmaya devam ettik ve Nisan

ayı başlarında bakanlıktan yetki belgemizi aldık. Bunun üzerine Petrol- İş Sendikası yetkililerimiz Flormar fabrikası önünde bir basın açıklaması düzenledi ve artık yetki belgemizin olduğu ve sendika üyesi hiçbir işçinin işine son verilmemesi gerektiğini söyledi. Ama Flormar patronu bunu dinlemeyerek fabrika içindeki baskıyı ve mobbingi arttırdı.

15 Mayıs sabahı yine öncü gördüğümüz 20 arkadaşımızı yasa dışı eylemlere destek verme suçlamasıyla 25/2 madde ile tazminatsız bir şekilde işten çıkardı. Yine sendika üyesi olduğunu düşündüğümüz arkadaşlarımızı toplantı var bahanesiyle üretimden çıkararak iş durdurduğu gerekçesiyle iş haklarının feshedildiği söylendi. Buna tepki gösteren arkadaşlarımızı tekrar üretime çıkararak, üretime çağırılan çevik kuvvet polisi eşliğinde fabrika içinde huzuru bozdukları gerekçesiyle yine 25/2. Maddeden işten çıkardı. Arkadaşlarımız iki tarafında çevik kuvvet polisi eşliğinde yangın merdivenlerinden indirilerek kapı önüne çıkarıldı. Ne tesadüftür ki o anlarda sabah 08.30 civarında noter de fabrika içinde hazır beklemekteydi. Noter de bu oyunun bir parçasıydı. Sonraki günlerde dışarıdaki arkadaşlarına el sallayan, selam veren, alkış yapan herkes yasa dışı eylemlere destek verme suçlamasıyla işten çıkarıldı.

Peki, ben bu direnişin neresindeyim, nasıl işten çıkarıldım? Biraz bundan bahsetmek istiyorum sizlere.

23 Mayıs sabahı yani direnişimizin 9. gününde katılabildim arkadaşlarıma. 15 Mayıs günü arkadaşlarımızın polis eşliğinde çıkarılmasına tepki

gösterdiğim için vardiya amirim tarafından çalıştığım ofise kilitlendim ve arkadaşlarımın yanında yer almam engellendi. Sendika başkanımızın ve arkadaşlarımın “senin içeride kalman gerekiyor bize içeride eleman lazım” gibi konuşmalarına 9 gün dayanabildim. İçeride devam eden baskıya, dışarıdaki arkadaşlarıma hain gözüyle bakılmasına daha fazla sabredemedim.

23 Mayıs sabahı dışarıdaki arkadaşlarıma mola saatimde selam vereceğimi söyledim ve başkanımızın beni bu kararımdan vazgeçireceğini bildiğim için telefonumu kapatıp mola saatimi bekledim. Mola saatimde ise dışarıdaki direnişçi arkadaşlarıma selam verdim, onları alkışladım. Benim destek verdiğimi gören 4 arkadaşım daha yanıma gelerek dışarıdaki arkadaşlarımızdan selamlarını, desteklerini esirgemediler. Mola saatimizin bitiminde ise üretime çıkarılmadan toplantı odasına alındık.

Telefonlarımızı kullanmamızın ve dışarıdaki arkadaşlarımızla bağlantı kurmamızın yasak olduğu söylendi. 4 saat boyunca toplantı odasında kaldık. Üretim müdürümüz bizden kendi isteğiyle istifa yazmamızı, yazmadığımız takdirde ise üretimde en ağır şartlarda çalıştırılacağımızı söyledi. Başta ofis elemanı olduğumu ve statümün düşürülerek üretim elemanı olarak çalıştırılmayacağımı, kendi isteğim ile de istifa yazmayacağımı söylesem de 4 saatin sonunda yapılan baskıya daha fazla dayanamayarak zorla istifamı yazıp dışarıdaki arkadaşlarıma katıldım. 5 yıllık Flormar maceram baskı altında yazdığım bir istifa ile son

buldu. Hiçbir zaman istifa yazdığım için pişmanlık duymadım.

Bizler “FLORMAR DEĞİL DİRENİŞ GÜZELLEŞTİRİR” diyerek çıktık bu yola. Direndikçe güzelleştik. 297 gün boyunca onurumuzla sürdürdük davamızı. Bizleri hiç tanımayan yüzlerce insandan destek mesajları, dayanışma mesajları aldık. OHAL zamanında başlattığımız bu direniş bizden sonraki birçok işçi kardeşimiz için umut ışığı oldu. Bizden sonra ülkenin her bir yanından direniş haberleri yükselmeye başladı. Bu direniş sayesinde yüreği çok güzel dostlarımız oldu. Sanat camiasından, siyasi partilerden, sivil toplum örgütlerinden, kadın örgütlerinden, yurt içinden ve yurt dışından bizlere çok büyük destekler oldu. Flormar direnişi adına boykot çağrıları dünyanın dört bir tarafına yayıldı. Direniş başladığında “2 hafta sürmez giderler, 5 kuruş alamazlar” diyen Flormar patronlarının tüm zalimliklerine inat 297 gün boyunca, bütün zorluklara rağmen onurlu mücadelemizden vazgeçmedik. Yağmur yağdı, kar yağdı, güneş açtı, baskılar arttı, polis tarafından sobalarımıza ve hatta güneşimize yasak getirildi ama yılmadık. 297. günün sonunda Flormar patronlarına diz çöktürdük. Sendikal tazminat da dâhil bütün haklarımızı mahkemeden çıkacak sonuçtan en üst seviyeye göre ödeneceğine ve işten çıkarılmalarındaki 25/2. maddelerin 18. madde olarak düzeltileceğine dair avukatlar aracılığıyla bir teklif sunuldu. Direnişçi arkadaşlarımız arasında yapılan oylama sonucunda oy çokluğu ile teklifi kabul etme ve direnişi sonlandırma kararı alındı.

Bu süreçte bizlerden desteğini hiçbir zaman esirgemeyen siz değerli dostlarımıza teşekkürü her zaman bir borç biliriz.

Ve son olarak; bizimle birlikte aynı zamanda direnişte olan Cargill işçileri ile büyük bir dostluğumuz, birlikteliğimiz oldu. Cargill direnişinden Suat abimizin de dediği gibi, Cargill ve Flormar her zaman omuz omuza oldu. Bir denizin iki yakasında iki şanlı direniş dedik biz bu onurlu mücadelemize.

1 yılı aşkın süredir “çocukları iyi yaşasın diye babaları direniyor” sloganıyla onurlu mücadelelerini sürdüren 14 koca yürekli Cargill işçisine ve Suat abimize selam olsun. Direnişleri direnişimizdir ve asla yalnız değillerdir.

Bizler diyoruz ki, davanın sahibi Hak'tır ve Hak olan davada zafer muhakkaktır.

Ve bir dipnot daha;
DİRENENLER YAŞAR!
Selam ve saygı ile...

GÖÇMEN TEKSTİL İŞÇİSİ

İşçi sınıfını dünyanın bütün güzelliklerini kendi emeğiyle var ettiği için çok güçlüdür. Biz işçiler olmasaydık bu düzenin çarkı dönmezdi, gücümüzün farkında olalım diye başlamak istiyorum.

Adım Muhammed, 27 yaşındayım. 7 yıl önce Şam'dan Türkiye'ye Suriye'deki savaştan dolayı ailemle birlikte Türkiye'ye geldik. 7 kardeşiz, Gazi mahallesinde ev tuttuk, ilk geldiğimiz zamanlarda, şu anda da Gazi mahallesinde yaşamaya devam ediyoruz.

Suriye'de üniversite öğrenimi görüyordum, ticaret bölümünü okuyordum. Aynı zamanda da babamla beraber lokanta işletiyorduk. Türkiye'ye geldiğim zaman ise bilmediğim bir iş olan dikiş atölyesinde çalışmaya başladım, çünkü ailemin geçimini sağlamak zorundaydım. İlk süreçte kötü deneyimlerim oldu, bundan dolayı birçok atölye değiştirmek zorunda kaldım. Yaşadığım bazı olayları size anlatmak için birkaç dakikanızı rica ediyorum.

İlk çalışmaya başladığım zaman haftada 150 lira, yani ayda 600 lirayı geçmeyen maaş alarak

işe başladım. 600 liranın hem ev kirasına hem faturalara hem de ihtiyaçlarımızı karşılayabilmek için yeterli olmadığını bilmiyordum. Üstüne üstlük maaşın 600 lira olmasına rağmen maaşımızı bazen vermediler, bazen ise parça parça verdiler. Çok zor şartlarda ve güvencesiz bir şekilde çalıştım. Mesaiye kaldığım zamanlarda mesai ücretini vermedi patronlar. Hafta sonları normal şartlarda çalışmıyorduk fakat işin bitmesini istediğini söyleyen patronlar bizi çalışmaya zorluyordu. Aynı zamanda 1 Mayıs İşçi Bayramı'nda bile bizleri çalıştırıyordu. Hasta veya rahatsız olduğumuz zaman izin istediğimde işin daha acil olduğunu söyleyerek bize izin vermiyordu. Biz işçileri değersiz gördükleri bu durumu asla unutmayacağım.

İş koşulları açısından Türk işçiler bana çok yardımcı oldu. Bana "Az paraya çalışıyorsun, mesaiye kaldığın zamanlarda bile ücretini vermiyorlar" diyerek yol göstermeye çalışıyorlardı ve bu şekilde patrona karşı nasıl ayağa kalkacağımı öğrendim. Patrona karşı gelmeyi öğrendiğim zaman, önceden çalıştığım sürelerde ona karşı gelmediğim için kendimi patron karşısında köle gibi hissettim. Ama bunu öğrendiğim zaman patronun karşısında daha güçlü bir şekilde durdum. 7 yıl içerisinde kendimi geliştirdim, şimdi bu işte ustabaşılık yapıyorum. Benimle birlikte çalışan işçilere karşı iyi davranmaya, onları aynı zamanda bir dost gibi görüyorum. Bir defasında patron bizden hafta sonu çalışmamızı istedi. Ben o zaman ustabaşıydım. İşçiler çalışmak istemedi hafta sonları. Bu durumu patrona söyleyince eğer gelmezlerse hepsini kova-

rım diye tehdit etmişti ve kovmuştu, ben kovulmadım ama bizlere karşı yapılan haksızlıklardan dolayı ben de o atölyeden ayrıldım. Bu kararımın doğru olduğuna eminim.

Çalışma hayatımızda yaşadığımız sıkıntılar karşısında tüm işçiler olarak patron karşısında birleşirsek, sorunlarımızı daha iyi bir şekilde ve hızlı bir şekilde çözebiliriz. Birlikten güç doğar. Bu etkinliğe katılan herkesten şunu rica ediyorum: İşçi sınıfının yaşadığı bu sorunlara karşı hepimiz birlikte hareket etmeliyiz. Biz bu şekilde daha güçlü olabiliriz.

Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

AYAKKABI SANAYİ İŞÇİSİ

Merhaba Dostlar,

Ben toplu sözleşme döneminde, daha yüksek bir toplu sözleşme için arkadaşlarımla birlikte çalışma sürdürdüm. İşçilerin komitelerde örgütlenmesini savunduğum ve o komitede olduğum için toplu sözleşme döneminde işten atılan UPS işçilerinden biriyim.

Uzun süre işsiz kaldım. İşsizliğin insanı nasıl da söylendiği gibi hayattan kovan bir şey olduğunu yaşadım. Çok uzun işsiz kaldıktan sonra bir iş buldum. Bugün çalışıyorum ama yarın işsiz kalmanın kâbusunu görüyorum. Ne kadar çalışsam da ailem ve kendim için insan onuruna yakışır bir hayat sağlayamayacağımı biliyorum.

Bu hayat pahalılığında borçtan harçtan başka bir şey yok bize. Örgütlü işçiden yalnızca patronların değil, sendika bürokratlarının da korktuğunu görmüş, bedelini ödemiş işçilerden biriyim.

Sendikanın talimatıyla kurulmayan, işçilerin kendi iradeleriyle kurdukları ve sadece işçilerin çıkarlarını savunarak örgütlendikleri ve kararlar alıp bunları hayata geçirdikleri için korkuyorlar. İşçilerin gerçek temsilcilerini özgürce belirleyip on-

lara hesap soran komitelerin sendika ve bürokratlarının öfkelerini nasıl çektiğini, bu komiteleri yok etmek için neler yaptıklarını gördük. Aynı zamanda komitelerin, biz işçileri nasıl daha ileri taşıdığını, bilincimize yaptığı katkıyı gördük. Komitelerin, işçilerin gerçekten özgür olduğu yer olduğunu gördük.

İşçi arkadaşlar, bu kürsünün kurulması bizim önümüzü açıyor. Önümüzde zorlu ve uzun bir yol olduğunu biliyoruz. Ancak birlik olursak, işçilerin ve tüm ezilen halkların çıkarlarını savunabiliriz. Burada bulunan tüm iş kollarının, işsizlerin birlikte ve bağımsız örgütlenmesi bizler için tek kurtuluş yoludur. Bizim çıkarlarımızı bizden başka kimse bizim kadar savunamaz. Sendikalarda ve tüm başka örgütlerde, iş yerlerinde komitelerin bağımsız olarak örgütlenmesi ve bunların birbirleriyle bağlarının kurulması hepimizin görevidir.

Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız. Kendimiz ve ailelerimiz için, tüm toplum için kendi yaratan ellerimizle güzel bir gelecek yaratacağız.

Komitesi Adına
BELEDİYE İŞÇİSİ

Dünyayı yaratan ellere selam olsun!
Selam olsun kara madende gün gibi parlayan
ışığıya...

Selam olsun İzmir'den Sudan işçilerine...

Selam olsun nasırlaşmış ellere, çelik bileklerle,
tertemiz alınımızdaki terden damla damla çoğalanlara...

Şaltire uzanan ellere, işçi sınıfına selam olsun...

Tarafların gitgide daha bir belirginleşerek iki uzlaşmaz kampa, iki düşman sınıfa dönüştüğü günümüzde büyük idealin dolaysız öncüsü ve önderi olan işçi sınıfı...

Tarihten aldığı miras proletaryanın karşısına tam da krizin bu aşamasında önderliği dayatıyor. Hiçbir müdahale, içeride sarı sendikacılık ve reformizm dışarıdan sermayenin ve onun dinci faşist iktidarının hiçbir çabası gelmekte olanı engelleyemektir.

Bir önceki krizden nesi farklı bu ekonomik ve siyasal krizin? Tarihin hiçbir sürecinde ülkemiz işçi sınıfı, dünya proletaryası ve emekçi halkları emperyalizmin ve tekelci kapitalizmin saldırılarına

bugün olduğu kadar maruz kalmamıştır. Topraklarımızda 50 yıla varan bir süredir gelişip dönüşen işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesi bu kadar iç içe geçmemiştir. Saflar da bu kadar netleşmemiş, sömürü, saldırı, sosyal çöküntü ve çürüme etkisini bu denli göstermemiştir.

İşçi sınıfı ve ezilen dünya halkları sermayeye karşı 200 küsur yıldır farklı mücadele eylem, araç ve biçimlerle savaşıyor. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının esnek ve kölece çalışma koşullarına bir tepki olarak, işçi sınıfının ilk ekonomik örgütlenmesi sendikalar da iki sınıfın uzlaşmazlıklarının ürünü olarak doğdu. İşçilerin devrimci öncülüğünde sendikalarda haklar ve mevziler kazanıldı. Fakat işçiler, burjuva sendikalar ve uzlaşmacılar tarafından politikadan uzak tutularak haklarını kaybetmeye başladılar. Ekonomik taleplerle işsizlik tehdidi arasında enerjilerini ve ufuklarını kaybettiler.

Bugün işçi sınıfının ekonomik mücadelesinde önemli yer tutan sendikalar, gelişen sosyal ve ekonomik yaptırımlara karşı işçi sınıfıyla işveren arasında bir sus aracı, bir hakem heyeti görevi görmektedir. Bugün sendikalar işçinin politik mücadelede doğal bir önder olmasının önünde engel olmaktadır. Kaldı ki düzen içi hiçbir mücadele işçi ve emekçilerin yaşantılarını ekonomik ve toplumsal refaha ulaştıramaz.

İşçi sınıfı, kelimenin tam anlamıyla en demokratik, en geniş, en özgür örgütlenmelerini oluşturup sendikalar başta olmak üzere tüm mücadele araçlarına müdahale etmedikçe karanlığa

bir mum yakmaktan öteye gidemeyecektir.

Peki, nedir işçilerin en demokratik, kitlelere açık örgütlenme ve mücadele aracı? Hiç kuşku yok ki bu araçlar komite ve konseyler olmalıdır. Komiteler, sendikaların bir alt kolu olarak değildir. Komiteler, işçilerin dolaysız mücadele araçlarıdır. Yasal hiçbir mesleki darlığa, ayrılığa düşmeden en küçük fabrika hücre örgütlenmesinden en büyük işçi konseylerine kadar komite ve konseyler birlik, mücadele, ayaklanma ve iktidar araçlarıdır.

Tam bir çöküş içindeki iktidarın derinleşen krizi sermayeyi ve onun devletini kurtarma refleksiyle her yönden saldırıyor. Bu ölüm kalım mücadelesinde işçi sınıfının sermayenin saldırılarına cevabı yalnızca krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmemesi olmamalı. Ülkemizi bu sosyo-ekonomik bataktan, doğanın ve insanın tahribatından kurtarmak için işçi sınıfı olarak teorik ve pratik önderliğimizi geliştirmeliyiz.

Kapitalizmin hiçbir krizinden işçi ve emekçiler en azami yarayı almadan çıkamamışlardır. Bugüne kadar her krizin, her çöküşün faturası işçilere emekçilere kesilmiş, patronlar dünyası işçi ve emekçilerin batışı pahasına kurtarılmıştır. “Krizin faturasını patronlar ödesin” sloganıyla işçi sınıfı acil talebinden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Tüm toplumsal kabarışlar burjuva partilerin, reformistlerin ve sarı sendikacılığın bu sloganıyla bastırılmış ya da bastırılmaya çalışılmıştır.

Sözün kısası, sermaye ve faşist dinci zorun temsilcisi AKP ne faturayı kendi rızasıyla ödeyecek, seçimle de gitmeyecektir.

Burjuva sendikacılığa, sendikal bürokratizme karşı işçi sınıfı seçeneksiz değildir. Sendikalar da da komite ve konseyler yoluyla militan bir mücadele yürütmeli, sendikaları kendi çıkarlarımıza tabi kılmalıyız. Her fabrika ve işletmede bir araya gelen küçük işçi grupları kendilerine verili olan sınırları aşmalı, birleşip konseylere evrilmelidir.

Belediye işçileri olarak sınıfın tüm unsurlarını komite ve konseylerde örgütlenmeye ve bu çabanın devam etmesi için görev almaya çağırıyoruz. Bu serbest kürsünün bir araya getirdiği tüm işkolları ve daha fazlası bir araya gelip işçi temsilcileri konseyine ulaşacak bir örgütlenme çabasına girmelidir.

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!

Komitesi Adına İŞÇİ AVUKATLAR

Hepinize merhabalar, hoş geldiniz.

Ben işçi avukatlık kavramından bahsedeceğim. İşçi avukatların sorunlarından ve bu sorunları nasıl çözeriz, bundan bahsedeceğim.

Önce kendimden bahsetmek istiyorum. Ben işçi bir ailenin çocuğuyum. On iki on üç yaşındayken babam pek çok işte çalışıyor ama sürekli işten çıkartılıyordu. Babama annemle birlikte çok kızardık. Sürekli işten çıkartılıyorsun ve bu bize yansıyor diye söyledim. Babam sürekli iş kanunu ile ilgili yasalar bulur bunları kırtasiyelerde fotokopiyle çoğaltırdı. Patron onu hemen işten çıkartır, babam üç dört gün direnirdi. Evde çocuklar ekmek beklediği için direnişi uzun sürmezdi. Yeni bir iş aramaya başlardı. On altı yaşıma geldiğimde çocuk işçi oldum ve babamı anladım. Babamın verdiği haklı mücadeleyi anladım. Hayatım onu daha çok anlayarak devam etti. Hiçbir zaman babama şunu söyleyemedim. Buradan onu söylemek istiyorum, ona bunu borçlu olduğumu düşünüyorum: Baba haklıymışsın.

Şimdi hazırladığım metni okumak istiyorum. “İşçi avukatlar” başlığı bir süredir hukuk-

çuların dünyasında tartışılıyor. Tartışmalar, “işçi avukatlar”ın çalışma koşulları, avukatlık mesleğini yürütme biçimleri, ücret gibi başlıklarla iş ve borçlar hukuku kapsamında tartışılıyor.

“Bugüne kadar konuştuğumuz ama bir türlü derinleştirip çözüm geliştiremediğimiz bir konudur ‘işçi avukatlık’. Günümüzde bir başka avukatın yanında bağımlı çalışan avukatların nasıl adlandırılacağı, avukatlık unvanlarının önüne nasıl bir sıfat konulacağı sorunu ortaya çıkmıştır.

Hep kibar bir isim bulunmaya çalışılmıştır. Örneğin işçi avukatlara, bağlı avukatlar, emekçi avukatlar, SGK’lı avukatlar diyerek daha geniş bir yelpazenin içine sokmaya çalışmışlardır. Ama hepimiz biliyorduk ki emeğini ücret karşılığında sürekli birisine tahsis eden avukatlar aslında ‘işçi’dirler.

İşin en çarpıcı ve acı yanı ise ne avukat çalıştıran patron avukatlar ne de ücretli çalışan avukatların, hatta baroların, işçi avukat nitelendirmesini kabul etmemeleridir. İşçi avukat sıfatı küçültücü, avukatın statüsünü düşüren bir nitelendirme olarak algılanmaktadır. Ücret karşılığı bağımlı çalışma, yani tipik işçi-işveren ilişkisi abi/abla-kardeş ilişkisi olarak nitelendirilip, aradaki sömürü ilişkisinin üstü örtülmekte, yok sayılmaktadır.

“İşçi avukatlar”ın bir kısmının ideolojik aidiyet olarak kendilerini işçi sınıfı dışında gördükleri açıktır. İşyeri hiyerarşisinde farklı bir konumda tutulmaları, daha yüksek bir yaşam standardını yakalayabilme umudunu asla yitirmemeleri, bir gün mutlaka kendiişlerini kurarak sınıf atlayabilecek-

leri umudu, onlara hep başka bir dünyanın içinde oldukları kanısı verir. Buldukları duruma bir tepki vermediklerini söyleyemeyiz, ancak verdikleri tepkilerin yöneldiği nokta, eski konumlarını, üstatlarının sahip olduğu o “orta sınıf” konumunu yeniden kazanmaya, ya da neden olmasın, “patron avukat” olmaya yöneliktir. Avukatların üzerindeki bu ideolojik hegemonya bırakın işçi kimliklerine sahip çıkmayı, kendilerini seçkin bir konumda tanımlamaya kadar götürmektedir.

İşin net cazibesi, avukat sıfatının vermiş olduğu statü duygusu, ofislerde yüz yüze çalışılmanın getirdiği yakınlık, işçi avukatları yanıltmaktadır. Ücret karşılığı, bağımlı çalışıyorsan işçisindir. Bağımlı çalışıyorsan işgücünü iş yasasının çizdiği işçi kavramı içerisinde satmışsın demektir.

Türkiye Barolar Birliği verilerine göre avukat sayısı 31 Aralık 2017’de 106 bin 496’ya ulaşmıştır. Bunların 46 bini kadın 60 bini ise erkek avukatıdır. Her yıl ortalama 3600 kişi avukat olmaktadır. TÜİK 2016 yılı verilerine göre, avukatların istihdam katılım oranları %76 avukatlar arasında işsizlik oranı yüzde %6 olmuştur. İşçi avukatlara dair herhangi bir veri veya istatistiksel bir bilgi maalesef yoktur.

Öncelikle bağlı çalışan avukatlara neden “işçi avukat” dediğimizi açıklamak gerekir. Bu kavram şahsi kanaatimin sonucu oluşmamıştır. 4857 sayılı İş kanunu uyarınca iş sözleşmesi ile çalışan kimse, işçi sayılır. Anılan kanunun hükmüne göre, iş sözleşmesi bir tarafın bağımlı olarak iş görmeyi, diğer tarafında ücret ödemeyi üstlenmesinden olu-

şan sözleşmedir. Buna göre iş sözleşmesi iş görme, ücret ve kişisel bağımlılık unsurlarından oluşmaktadır. Bağlı çalışan avukatta işveren avukata bağlı olarak, ücret karşılığında iş gördüğü için hukuken de işçidir. Bu sebeple bağlı çalışan avukat, SGK'lı avukat kavramlarını kabul etmiyor ve doğru bulmuyoruz.

İşçi avukatlar hukuk hizmetinin üreticileridir; hukuk hizmet piyasasının işçileridir, adliyelerin ücretli emekçilerinden bir kesimdir. Yaşamayı ayın sonunda alacağı ücrete bağlı olan ve üretim araçlarından yoksun olan herkes gibi işçidir; ancak hukuki anlamda diğer işçilerden epey geri koşullardadır, zira bir iş sözleşmesi dahi yoktur; olamaz da çünkü kanunlarda adı geçmez. Patronlarına göre “eleman”dır, yurttaşlara göre “avukat”-tır, aile içinde “dikiş tutturamayan” veya “çalışma hayatına alışamayan”dır, adliyelerde koştururken görenler için “kızcağız, çocukcağız”dır; yakın geçmişte ise muhtemelen sınıflarının çalışkan çocuklarıdır.

Hâlihazırdaki mevzuat açısından, yani yasal olarak “İşçi avukatlar” yoktur. Zira avukattan işçi olmamaktadır. Fakat fiili olarak ise bal gibi vardılar. Avukatlık Kanunu'nun 1. maddesi bu mesleği, “avukatlık, kamu hizmeti ve serbest bir meslektir.” şeklinde tanımlamıştır. Başka bir avukatın yanında -aslında işçi olarak- çalışan avukatların, kanunun maddeleri arasındaki uyumsuzluk ve çelişki dolayısıyla işçi sayılması ve işçilerin en temel hakları olan bazı haklardan (mesela sendika hakkı) yararlanması mümkün değildir.

Kısaca işçi avukat, kanunen bağımsız görünen, aslında hukuken bağımlı olan ve fiilen işçi olan bir kimsedir.

*En basitinden gerçek ücretleri üzerinden SGK primleri yatırılmamaktadır. Diğer işverenler gibi işveren avukatlarda, vergi, SGK primlerinin yüksekliğinden yakınıp, yanında çalışan işçi avukatın maaşını düşük gösterip daha az prim ve vergi ödemektedir.

*Bazı bürolarda asgari ücretin altında, işçi avukat çalıştırılmaya mecbur bırakılmaktadır.

*Çalışma süresinin sınırı dahi yoktur, belli bir mesai saati yoktur. Gidilecek adliyeye göre bazen sabahın beşinde yola çıkılmakta, günde 15—16 saat çalışılmaktadır. Telefonun dahi 7/24 açık olmak zorundadır. İş yasasında çalışma sürelerine getirilen sınırlamaların avukatlığı kapsamadığı apaçık görülmekte. Fazla çalışma ücretini ağzına alan dahi yoktur. Yani sürekli el konulan ve karşılığı verilmeyen bir zaman vardır.

*Baroların belirlediği ücretler, işçi avukatlar için tavsiye niteliğinde olup neredeyse bu tavsiyeye uyan kimse yoktur. Asgari tarife, tavsiye niteliğinde olduğundan uyulup uyulmadığını denetleyen bir birimde yoktur. İşçi avukatın haklarını koruyacak bir kurumu da bulunmamaktadır.

*İşçi avukatların çalışma koşulları ağır, ücretleri düşük, mesleki tatmin düzeyleri sifıra yakındır. Avukatlık etik kuralları, avukatın bağımsızlığı, işçi avukatlık pratiğinde sözde kalmaya mahkûm kavramlardır.

Kısacası, avukatların büyük bir çoğunluğu,

kapitalist üretim ilişkileri içerisinde, sermaye sınıfının istekleri doğrultusunda istihdam edilmişlerdir. Kapitalist üretimin hukuki boyutunun eksiksiz, düzgün bir şekilde işlemesi, herhangi bir aksaklık çıkmaması, çıkacak aksaklıkların ise “tamir edilmesi” için çalışmaktadırlar.

Günümüzde avukatlık faaliyeti, kamu faaliyetinden ticari faaliyete doğru evrilmekte, avukat emeği “hukuk sektöründe” metalaşmaktadır. Avukatlık faaliyeti kesinlikle bir ticari faaliyet olarak görülmemekte iken, günümüzde avukatlar arasında ekonomik rekabet sıklaşmış, avukatlık faaliyeti bir pazar alanına dönüşmüş ve birçok avukat çalıştıran hukuk büroları ile meslek, tekelleşmeye başlamıştır.

Avukatların hızlı bir şekilde proleterleştikleri açıktır. Meselenin adının konulmasında geç bile kalınmıştır. Bu yoldan dönüşün ise olanaklı olmadığını belirtmek gerekir. Kısa bir süre öncesine kadar büyük çoğunluğu “orta sınıf” olan avukatlar artık ya “işçi”, ya da “işveren” konumundadırlar. “Orta sınıf” avukatlar hızla azalırken, büyük çoğunluğu proleterleşmekte, üretim araçlarının mülkiyetinden yoksun konumda, iş güçlerini ücret karşılığı satmaktadırlar. Kendi bürolarında tek olarak çalışan avukatların ise hızlı bir yoksullaşma sürecinde olduklarını belirtmek gerekiyor. Hızla mülksüzleşen bu toplumun da bürolarını kapatıp proleterleşme kervanına katılacaklarını öngörmek bir falcılık yeteneği gerektirmeyecektir.

Avukatlar genel olarak toplumsal mücadele içinde kendilerini “insan hakları ve hukuk müca-

delesesi”nin önemli bir bileşeni olarak tanımlamayı tercih ederler. Bu tanımlamayla bile kendilerini koydukları yerin meslekçi, seçkinci bir konum olduğu görülmektedir. Ancak, artık “kendi meselelerinin” de kavgasını “sınıf kardeşleri” ile birlikte vermek zorundalar. Bundan kaçış mümkün değildir.

Ve son olarak işçi avukatlar ne yapmalı, çözümleri nerede aramalıdır? Barolarda mı veya birtakım yasal reformlarla mı? Tabii ki hayır!

Meslek örgütü olan barolar, sayıları her gün artan işçi avukatların sorunlarına çözüm üretecek nitelikte olan kurumlar değildir. İşçi avukatlar ekonomik sorunlar içinde bocalayıp ayakta kalma mücadelesi verirken, baroların bu konuda bırakın bir çözüm üretmeyi, tüm derdi bir avukatın giyim kuşamı olmuştur. Oysa topuklu ayakkabı, takım elbise, kravat ve iyi yapılmış bir makyaj bizi güzelleştirmeyecek, gelecek kaygımızı azaltmayacak, sömürülmemizi ortadan kaldırmayacaktır. Bizi güzelleştiren ve sorunlarımıza çözüm üreten şey mücadele ve direniştir.

Elbette mücadele etmek için bir araya gelmek, örgütlü hareket etmek, işçi avukatlar olarak kendi çıkarlarımızı gözetmek ve kollamak gerekir. Esasen mücadele etmek çalışma saatlerimizden arta kalan zamanların konusu da değil, tam da çalışma saatlerimizde yürüteceğimiz bir şeydir.

Bugün işçi avukatlık meselesinin temelinde sınıf çelişkilerinin yattığını söylüyorsak; mesele ne baro yönetimlerince çözülür ne masa başlarında ne de ekonomik anlamda daha iyi koşullara sa-

hip olmakla; meselenin çözüm yolu özel mülkiyet ilişkilerinin tasfiyesidir. İşçi avukatlar madem adliyelerin emekçilerinden bir kesim, madem hukuk hizmet piyasasının kırmızı yakalı işçileri; mademki hukuk hizmetleri işçi avukatların emeği üzerinden dönüyor; o halde üreten bizsek üretim araçları da bizim elimize geçmeli!

Bugün memlekette işçi sınıfının yaşadığı sömürünün, cinayetlerin, yoksulluğun, intiharların, adaletsizliğin önüne geçmenin nasıl özel mülkiyet ilişkilerini tasfiye etmekten başka bir yolu yoksa işçi avukatların sorunlarının çözülmesinin de başka yolu yoktur.

Ve tüm bu akıl dışı düzende, işçi avukatlar akıl sağlıklarını korumak istiyorlarsa, haklarını savunabilmek istiyorlarsa, yan yana gelip birlikte hareket etmeli ve bu kavgayı “sınıf kardeşleri” ile birlikte vermek zorunda olduklarını bilmelidirler.

İşçi sınıfı gibi bizim de,

“Zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şeyimiz yoktur. Kazanacağımız bir dünya vardır.”

Komitesi Adına
METAL İŞÇİSİ

Sevgili dostlar, yoldaşlar hepimiz hoş geldiniz.

Ben beş çocuk babasıyım. Birçok sektörde işçilik yaptım. İnşaattan tutun da ayakkabıcılığa her sektörde çalıştım. Hayat bizi her koşulda yoğurdu.

Size bir anımı anlatmak istiyorum, Organize Sanayi Bölgesi'nde yağ fabrikasında bir işe başlamıştım. O kadar zor ve pis koşullarda yaşıyorduk ki. Bir gün patron yemekhaneye çağırdı ve toplantı aldı. Dedi ki, "Çocuklar biz bir aileyiz, kriz var, beni biraz idare edin." Elimi kaldırdım, "Madem biz bir aileysek, benim kredi kartımın borcum var, evimin kirasını ödeyemiyorum, çocuklarımın okul masrafları var bunları da karşılar mısınız?" dedim. "Sizin fabrikanızda sigara içmeye müsaade etmiyorsunuz, bizi ağır koşullarda çalıştırıp, bize mesai ücretlerimize kesik atıyorsunuz ve paramızı vermiyorsunuz. Biz nasıl bir aileyiz?" dedim. Sonuç malum.

Ben Çiğli Organize'de Metal sektöründe çalışıyorum. Çok ağır koşullarda çalışıyoruz. Sürekli mesaiye kalmak zorundayız. Bu mesailer bazen kesintisiz otuz altı saate çıkıyor. Hatta şu anda bu-

raya mesai yüzünden gelemeyen, gelememiş olan arkadaşlarımız var. Arkadaşlar, bizim metal sektörü de böyle. Biz demire şekil veriyoruz, hayata şekil veriyoruz, evlerimize, fabrikalarımıza her şeyimize şekil veriyoruz ama bir türlü örgütlenmeye şekil veremiyoruz, örgütlenemiyoruz arkadaşlar.

Örgütlenmekten hiçbir zaman korkmayalım, çünkü örgütlü bir mücadele, örgütlü bir yaşam her zaman güzeldir, bize her zaman ışık verir.

Komite adına diyorum ki, bizi sömüren, insanlıktan çıkaran patronlara karşı bütün iş kollarından, bütün işçiler birleşmeli. Bütün bu zenginlikleri yaratan biziz. Kendimiz ve ailelerimiz için güzel bir dünyayı hak ediyoruz.

Şimdilik bu kadar, sizleri selamlıyorum.

METAL İŞÇİSİ

Merhaba işçi arkadaşlar, öncelikle hoş geldiniz.

Ben de çok heyecanlıyım herkes gibi. Burada okumak için bir şeyler de yazdım.

Çocuk denecek yaştan beri işçiyim. Oto boyacılığından kahveciliğe, kargo işçiliğinden AVM'ye, ağaçtan metale farklı iş kollarında çalıştım. Şu an büyük bir fabrikada metal sektöründe çalışıyorum ve sendikalıyım.

Önceden grev, eylem derken insanlar bir tuhaf bakardı, tabi ben de öyleydim. Tabi bilmiyordum sonradan neler yapacağımı. Her şeyi yaşayarak, zamanla öğrendim.

Yaklaşık 1 yıl süren UPS kargo direnişçisi olarak eylemin sonuna kadar mücadelenin içinde yer aldım. Orada çok şey öğrendim. Kardeşliği öğrendim, paylaşmayı öğrendim. Sonra gittiğim yerlerde çalıştığım fabrikalarda baktım düzen aynı, sürekli kara düzen, sürekli patronların sömürüsü... Buradan edindiğimiz deneyim ve birikim gittiğimiz diğer fabrikalarda bizlere yardımcı oldu.

UPS'de çalışırken bir whatsapp olayı oldu ve benle birlikte 35 işçi işten çıkardı. Tazminat bile

almadım, hiç de önemli değil. Dava açtık, sürüyor. Biz kaybetmedik. Orada kaybeden patron yalakaları, kendilerini 3 kuruşa mal edenler oldu. 35 kişinin hepsi boyun eğmemeyi öğrendi. Hepsiyile de görüşüyorum. Hepsi de aynı şeyi söylüyor.

Çalıştığım fabrikaların büyük bir kısmında süren örgütlenmelerin içinde oldum. İşçi arkadaşlarımla işyeri sorunlarına karşı, fazla çalışma, güvencesizlik, iş kazalarına karşı mücadelenin, sendikal örgütlenmelerin içinde oldum.

Sonra çalıştığım işyeri bir plastik fabrikasıydı. 16 saat çalışıyorduk. 16 saat bugün iki vardiya yapar, biz onu tek vardiya yapıyorduk ve asgari ücretle çalışıyorduk. Tabii bir yere kadar sabrettik. Baktım benim gibi birkaç kişi de düşünüyor, o arkadaşlarla görüştük, bu düzene artık bir son verelim dedik. Ondan sonra bizi işten çıkardılar ama arkadaşlar 3 vardiyaya döndü. 1 Mayıs'ta meydana gidip eylemlere katılan arkadaşlarımız da oldu. 23 Nisan da tatil yapan arkadaşlarımız da çok. Herkes telefon açıp teşekkür etti. Fazla mesailerini aldılar, borçlarını ödediler. "Siz kendinizi aşağı attınız, bizi yukarı çıkardınız." dediler. Biz dedik, "ne güzel, benimsediniz, öğrendiniz ve gittiğiniz yerlerde de yaptığınız işlerde de hep işçi olduğunuzun bilincine vardınız." 16 saat çalışma nedir?

Sonrasında gittiğim bir mobilya fabrikasında baktık düzenler hep aynı. Tabii orda da bir şeyler yaptık ve 3 ay sonra çıktık tabi.

Sonra bir metal fabrikasına başladım. Metal fabrikasında da hep aynı kara düzen. Fazla mesai, asgari ücret... Dedik, biz bunlara artık bir son

verelim. Sürekli arkadaşlarla görüşüyoruz. Alttan alttan kendi aramızda örgütlenmeye çalışıyoruz. Bu süre bir seneyi buldu. Daha önce yaşadığımız sendikal deneyimimiz sendikacılara yansıtılmış. Sendikacılar beni buldu, yaklaşık üç saat konuştuk ve üyeliklerin başlaması için doğru zaman olmadığını anlattım. Ücret zam artışlarının beklenen düzeye gelmeyeceğinden zam zamanının beklenmesini önerdim. Üyeleme yapacaklarını öğrendim, ertesi gün sert konuştum onlara, “İşçiler şu an sizin dediğiniz gibi, hepsi üye olmak istiyorlar. Bu altyapıyı hazırladık ama şu an olmaz. Çünkü işçilerin bir beklentisi var, iyi bir zam bekliyorlar. Şu an verilen zam işçilerin hoşuna gitmeyecek. İşçilerle birlikte tekrar konuşup sizlerle tekrar konuşacağız” dedik. Nitekim dediğim gibi oldu, ücret zamları çok komik kaldığı için herkes bizim yanımıza gelmeye başladı, böylece çoğunlukla hareket ettik. İşten çıkmak isteyenler oldu, “sakın işi bırakmayın, işi bırakırsanız kendinizden kaçarsınız. İstedığımızı alacağız, nasıl alacağız, örgütleneceğiz” diyerek ikna ettik. “Çaresi yok” dedim. Çünkü ben bunu yaşadım, yaşadığım için çok rahat söyleyebiliyorum, örgütleneceğiz.”

İş durdurduk. Patron ansızın geldi. Arada sırada gördüğümüz adamı artık her gün görür olduk. Kendi aralarında toplantı üstüne toplantı yapıyorlar. “Nasıl bu halden çıkarız, bu adamlar nereye gidiyor?” diye. Tabii biz de durmuyoruz. Sürekli hareket halindeyiz, çaylarda molalarda sürekli görüşmelerimiz var. Patron bizi dikkate almayınca iki gün içinde yüzde 80’e yakın üye yaptık.

İlk iş günü 260 kişi çalışıyorduk, 35 kişiyi işten attılar ve sonra peyderpey çıkış oldu. Her şey an-sızın, plansız oldu ama değdi. %80 işçinin isyanını ortaya çıkardık.

Arkadaşlarla hala konuşuyoruz, “Biz burada her istediğimizi yapıyoruz. Yedi kişilik bir grubumuz var. Artık zam zamanı beklemiyor, hareket ediyoruz. Önce örgütleniyor, ondan sonra da pat-rondan zam istiyoruz. Çocuk paralarını alıyorlar, fazla mesai ücretlerini de. Zamlarında da mükem-mel bir artış oldu. Yalnız sendika yok. Tatillerde, sevgililer gününde 100'er dolar dağıtıldı. Bunlar sizin sayenizde oldu.” diyorlar. Kimisi dua ediyor kimisi beddua ediyor. O, onların sorunu, bizim için sıkıntı yok, biz görevimizi yaptık. Tabi biz ken-di işimize bakmaya devam ediyoruz. Yasalara ay-kırı olan işçiler için doğrudur.

Farklı iş kollarında kazanımla sonuçlanan çalışmalarımız olduğu kadar sonuç alamadığı-mız, toplu işten atmalarla sonuçlanan mücadele deneyimlerimiz de oldu. Ancak tüm bu mücade-leler bizlere yeni deneyimler kazandırdı. Sendika-larda örgütlendik, işyerlerinde farklı araçlarla ör-gütlendik. Şimdi sendikalı bir iş yerinde metalde çalışıyorum. Yaşadıklarım baktığımda, iş kolu ayrımı gözetmeksizin tüm işçileri bir araya getirecek, bizlere vahşi sömürüden kurtulma savaşında yardımcı olacak, özgür işçiler olma yolunda bizleri birleştirecek komitelere ihtiyacımız var diyebiliyo-rum.

Birleşerek kazanacağız!

MONTAJ İŞÇİSİ

Merhaba,

İlk defa böyle bir konuşma yapacağım. Bu etkinlikte emeği geçen herkese teşekkür ediyorum. Direnişte olan bütün abilerimize, ablalarımıza saygı duyuyorum.

Ben de birçok işte çalıştım. Annem ve dedem tekel emeklisi. Sekiz-dokuz yaşlarından itibaren onlarla birlikte Bursa'da, Ankara'da, İzmir'de birçok eyleme bir işçi ailesinin çocuğu, torunu olarak katıldım.

Su arıtma sistemi montaj işçisiyim. İşçilerin saatlerce çalıştırıldığını ve yeterli ücret alamadığını görüyorum. Ben sabah 9.30'da işe başlıyorum, "neden 9.00 da işe gelmiyorsun" diye bir ton laf yiyorum. Bazen akşam onlara kadar çalıştığımızda bir teşekkür bile edilmiyor. Bir hastalık nedeniyle izin istediğimizde surat asılıyor. Dört beş kişilik küçük işyerlerinde, "Biz aileyiz, sen benim kardeşimsin, seni içimizden birisi olarak görüyoruz" gibi bu sözler sıkça söylenir. Tamamen zaman sömürsünün, emek sömürsünün sözleri bunlar. Yeri geliyor pazar günleri de çalışıyorsunuz, yapmazsanız sorun yaşıyorsunuz. Sorunlarımızdan bir ta-

nesi de bir iki saat ya da yarım gün gitmediğin zaman bütün ücretini kesiyorlar. Hiçbir şeyi kanıtlayamıyorsunuz. ‘Ben şu saatte oradaydım ya da yoktum’u kaydetmeniz, takip etmeniz gerekiyor. İşçilerin haklarını koruyacak, birleştirecek sendika zaten yok. Gıda çarşısında birçok küçük işyeri var bu şekilde. Hepsi birbirinden haberi olmadan aynı sıkıntıları yaşıyor, fakat ortak noktada buluşmıyorlar. Patronlar da bunu engellemek için her şeyi yapıyor.

Ben bu etkinlik için oradaki arkadaşları çağırdım, bizim patron hemen, “sen nelerle uğraşıyorsun, ne yapmak amacındasın, seni işten çıkartırız” dedi. Patronlar hemen birleşti, işçilerle konuştular benim için, “böyle böyle işler yapıyor, sakın davet ederse gitmeyin.” diye. Onların en büyük korkusu birleşmemiz. Kendi çalışan işçi emekçi arkadaşlarım da beni terslemeye başladı. Kendi aramızda bu tarz sorunlarla da karşılaşırız. Anlatacağız, anlatmaktan bıkmayacağız, mücadelemizi devam ettireceğiz.

İnanıyorum ki bütün her şey emeğin olacak.
Teşekkür ederim.

3. Havalimanı İnşaat İşçisi,
Dev-Yapı-İş Genel Sekreteri
NİHAT DEMİR

Bütün demokrasi ve özgürlük şehitlerimizi, siyasi tutsaklarımızı, Leyla Güven şahsında açlık grevinde olan bütün yoldaşlarımızı, aileleri, aile dostlarını, sizleri, divanı saygıyla sevgiyle selamlıyorum.

Sevgili arkadaşlar, tecrit İmralı Adası'ndan başladı ama bütün topluma, bütün Ortadoğu'ya, bütün Türkiye'ye yayıldı. Bunu örneğini biz 3. Havaalanında yaşadık. Gerçekten imha, inkâr politikası, emek sömürsü köleliğin daha ötesinde uygulandı.

Nerdeyse her bir emekçinin başına 2—3 tane çevik kuvvet koyuldu. Birçok arkadaşlarımız orada işa edilip gözaltına tutuklamaya sevk edildi.

3. Havaalanı projesi kurulduğunda orası %90-%100 ormanlık bir alandı. O ormanın %80'i %90'ı katledildi. Katliamlar doğayla başladı. Sermaye rantın birçoğunu ormanlardan, doğadan aldı. Emekçileri her gün ezerek, sömürerek, zamanından çalarak hayatı yaşamaz hale getirdi. İnsanlar her gün işten çıkarılacaklarının korkusuyla yaşıyordu.

Yemek sırasında birkaç defa olaylar yaşandı. 3. Havalimanı inşaatında birçok katliamlar yaşandı. Kamyon hafriyatlarının altında kalan işçilerin 3 gün sonra cansız bedenlerine rastlandı. Birçok işçi arkadaşımız merdiven boşluklarına, asansör boşluklarına düştü. İskeleden düştü. Cumartesi annelerinin, çocuklarının kemiğini arayan ve hala bulmaya çalışan Galatasaray'da mücadele eden annelerimizin çocukları gibi, o insanlar da havaalanındaki birçok şantiyede faili meçhul cinayetler olarak kaldı. Hiçbirinin nasıl katledildiğini bilemiyoruz. Ailelere ulaşamıyoruz, bu bizim eksikliğimiz.

Havaalanı inşaatı gerçekten Nazi kampına dönüşmüş, etle duvar örülmüş gerçek bir kamp. Her işçinin başına 3—4 kolluk kuvveti vardır. Birçok noktada GBT yapılır. Servisleri bekleyen işçiler bir gün aniden eylem düzenledi. Ciddi bir başkaldırı oldu. Başkaldırüyı bastırmak için gece işçilerin kaldığı koğuşlara operasyon yaptılar. 600 arkadaşımız dayakla, copla gözaltına alındı. 600 arkadaşın hepsi denetimli serbestlikle serbest bırakıldı ama hepsi işten atıldı. 24 işçi tutuklandı. Yemek sırasını protesto eden 8 arkadaşımız da gözaltına alındı, 6'sı tutuklandı, 2'si denetimli serbestlikle serbest bırakıldı ama onlar da atıldı. Servis bekleyen 3 arkadaşımız da ıslık çaldıkları için yine tutuklanıp cezaevine yollandılar. DİSK'in önünde bunları anlatan sendika Başkanımız Özgür Karabulut'u yakalayıp cezaevine götürdüler.

Bizim mücadelemizde, özeleştirici olarak da söylüyorum çok kulak ardı yaptığımız şeyler oldu.

Bunun özeleştirisini pratik olarak da vereceğimize söz veriyoruz.

İnşaatlarda o kadar politik bir dil kullanılıyor ki, özel bir savaş uygulanıyor. İnşaatlarda kutuplaşma var. Herkes senin kim olduğunu soruyor. Kürt'sen, Alevi'sen katledilebilirsin. Bazı Kürt, Alevi arkadaşlarımız önlem olarak taşla sopayla yatıyorlar. "Koğuşunda yakılarak öldürülen Mehmet gibi infaz edilebiliriz" diye. Yani bütün iş cinayetleri gerçekten politiktir. Egemen devletlerin yarattığı kutuplaşma, birbirine vurdurtma kırdirtma, savaş politikası. Bütün yaşamın her alanında devam ediyor. Bizler, canımızla, bedenimizle ne varsa elimizde bizi bugüne taşıyan yoldaşlarımızın bize öğrettiği gibi yürüyeceğiz.

Yaşamın her alanında el ele, omuz omuza, sırt sırta verip vahşi kapitalizme karşı birleşerek mücadeleyi kazanacağız.

Arkadaşlar, bu etkinliğe emek veren arkadaşlar bizi davet etmiş, 3. havaalanı adına söz vermiş gerçekten çok teşekkür ediyoruz. Çok onur verici bizim için.

Bu işin içinden çıkmayı düşünüyorsak, planlıyorsak birlikte çıkacağız. Sınıfın mücadelesiyle Kürt özgürlük mücadelesini birleştirdiğimizde, kadının gücünü birleştirdiğimizde çok kısa sürede devrime ulaşacağımızın kanaatine vardım. Bu krizin, sömürünün, katliamların içinde bu barbar sadist saldırılara karşı ancak bu şekilde devrime ulaşacağız diyorum. Gençlik olmadan devrim olmaz. Toplumun sorunlarını dert etmeyen gençlik de olamaz. Gençlik ve kadın üzerinde yozlaştırma

siyaseti uygulanıyor. Biz yaramızın en derinini biliyorsak, oradan sarmaya başlarsak eminim ki çok kısa sürede devrime ulaşacağız.

Tüm arkadaşları saygıyla ve sevgiyle selamlıyorum.

Hepinize teşekkür ediyorum.

3. HAVALİMANI İNŞAAT İŞÇİSİ

Merhabalar,

Öncelikle burada bulunduğunuz için her birinize teker teker teşekkür ediyorum. Kusura bakmayın, heyecanlıyım.

Ben 25 Ağustos 2018 tarihinde 36 bin kişinin çalıştığı 3. Havalimanı'nda işe başladım. Benim firmamda pek fazla sıkıntı olmadığı halde arkadaşlarımın sorunlarını görüyordum. Koşular tahtakurusundan geçilmiyor, faili meçhul cinayetler var, yemekler düzgün değil. 14 Eylül sabahı biz bir eylem kararı aldık. Taşıma sorunlarıyla ilgili. 10 bin kişi katıldı. Bazı arkadaşlarımız yaka paça gözaltına alındı. Ben koşu kalmıyorum, dışardan geliyorum. Eylemin akabinde kırk bine yakın kolluk kuvveti sabah arkadaşların koşularını basarak, darp ederek gözaltına aldı.

Sabah Erkan Baş kapıda durduğu için ben yanına gittim. Merhabalaşmak için. Sadece bunun için üst aramam yapıldı. GBT sorgusuna çekildim.

Büyük şantiyelerin olduğu yerde Entegre Hastanesi'nde yeşil baretliler eylem başlattı. Yemekhane sorunu vardı. Firma değiştirildi. Firma değiştirildikten sonra tamamen oturtulabilmesi

bizden bir hafta süre istenildi. Bu bir hafta içerisinde yemekler kötü çıkıyordu. Biz bunu önce sözlü olarak sonra yazılı olarak dile getirdik. Sadece boş tabakları bıraktığımız için 8 arkadaş işten çıkarıldı.

Diyeceklerim bu kadar, hepinize teşekkür ediyorum.

3. HAVALİMANI İNŞAAT İŞÇİSİ

Öncelikle hepinizi selamlıyorum.

Ben 3. Havalimanında tutuklanan işçilerdenim. Süreç ani gelişti. Eylem birden patlak verdi. Biz bir baktık eylem oldu, gözaltına alındık. Tutuklandığımızda 5 gün psikolojik işkenceye maruz kaldık. Aç bırakıldık. Bazı arkadaşlarımız fiziki işkenceye de maruz kaldı. Hakarete uğradık. Çok adaletsiz bir şekilde yargılandık. Akabinde serbest kaldığımızda da işyerinden kovulduk. Güvenlikler ve kamp amirleri eşliğinde kampa girdik, eşyalarımız aldık, kovulduk.

5 ay kadar işsiz kaldık, aç kaldık. Tekrardan bir inşaatta iş buldum. Bu sefer de sendikal mücadeleden dolayı inşaattan hemen kovuldum. Daha sonra başka bir şantiyeye geçtim, orada da sıkıntılar yaşanıyordu. İşçi arkadaşlar işsiz kalma korkusundan ötürü korkuyor, patronların baskıları çok ağır bir türlü örgütlenemiyoruz, birleşemiyoruz.

Hepinize çok teşekkür ediyorum.

Gezi Tutsağı İnşaat İşçisi
BARIŞ BULUT

Merhaba Dostlar,

Devrimci tutsak işçi olarak, başta Sibaş işçileri olmak üzere mücadele veren tüm işçi sınıfını selamlıyorum.

İşçi sınıfı her geçen gün daha çok köleleştirilmek isteniyor. Buna dünyaca büyük firmadaki işçileri hakkını aradıkları için işten atılmalarını örnek gösterebiliriz. Her işçi daha iyi koşullarda çalışmak için iş yerinde mücadele eder. Başka bir iş yerinde geçse de aynı sömürü düzeniyle karşılaşır. İşçiler sendikal mücadeleye başladığında örgütlü olmayı, birlikte kazanmayı ve birbirine güvenmeyi öğrenirler.

Sendikalı mücadele ekonomik taleplerle sınırlı kalır. İşçi sınıfının terk kurtuluş yolu devrimdir. Devrim yapmak için ise işyeri komite konseylerinde örgütlenmelidir.

İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur! Kazanacakları bir dünya vardır.

MALZEME ÜRETİM İŞÇİSİ

Öncelikle böyle bir etkinliği düzenlediği için devrimci işçi komitelerine teşekkür ediyorum.

Ben Gazi mahallesinden geliyorum. Fabrika işçisiyim. Çıkan arkadaşımız sorunlarımızı dile getirdi aslında. Biz işçi, emekçi, ezilen insanların sorunları ortaktır.

Dostlar yoldaşlar, kendi korkularımızı yene-
mediğimiz sürece o korkular hep bizim önümüzde
aşamayacağımız engeller oluşturur. Örgütlenmek-
ten korkuyoruz, örgütlü bir yapı içinde olmaktan
korkuyoruz. Yaşamın içerisinde herkes örgütlü za-
ten, biz işçiler niye örgütlenmiyoruz?

2014'te Soma'da 301 madencinin katledildiği
yere gitmiştik. Her şeyin başı dürüstlükmüş, bunu
iyi biliyoruz. Bir tane yaşlı amca çıktı, “en kötü
örgütlülük örgütsüzlükten iyidir” diyene, “öyle şey
mi olur” dedi. “Devrimci örgütlenme olacak, dev-
rimci örgütlenme olmadan mücadele edemezsin.”
dedi.

Ne aradığımızı bilmemiz lazım. Yaşam içeri-
sinde net olmadığımız zaman yaşam bizi böyle
her tarafa savurur, yerden yere vurur.

Benim 16 yaşında bir kızım var, kızımı dev-

rimci olarak yetiştirmek istiyorum. Devrimci bir işçi olmak kötü bir şey olsaydı ben de olmazdım. Yani bizler mücadele ederken çocuğumuzu, eşimizi bunun dışında tutmamalıyız.

Şu an grevde olan, mücadele eden tüm yoldaşlarıma selam gönderiyorum. Ben yaşamımda netim. Yaşadığım sürece devrimci bir işçi olarak bu yaşamımı sürdüreceğim ve hep sizin yanınızda olacağım.

Hepinize saygılar sunuyorum.

Komitesi Adına GIDA ÜRETİM İŞÇİSİ

Merhaba arkadaşlar, ben gıda işçileri adına geldim. Sorunlarımız hep aynı olduğu için bugünkü konuya değinmek istiyorum: Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız!

İşçiler olarak bizler ne istediğimizi bildiğimiz zaman zaman haritasını çizer, başarıyoruz. Bi kere plan yapmalıyız. Bu nasıl bir plan? Stratejik bir planımız olmalı, mühendislerin, yöneticilerin dediği gibi. İş için her gün yaptığımız gibi. Örgütlenmeliyiz. Sendikalar bence bizden para kazanan, karşılığında yasal hakkımızı, paramızı almak için kullandığımız araçlar. O zaman, sendikayı da nasıl ele geçireceğiz, bunu da planlamalıyız. Sendikacıların uzlaşmacılığına karşı nasıl bir mücadele vereceğiz? Komitelerimizi, içerde örgütlü olduğumuzu bildiklerinde nasıl hareket edeceklerini, neler yapabileceğimizi bilmeli, bizi satmamalılar.

Patronlar teknolojiyi kullanıyor ama teknolojiyi de bizim sayemizde kullanıyor. Biz onlardan daha iyi plan yapabiliriz, teknolojiyi daha iyi kullanabiliriz. Kendimizi geliştirelim, onlara yaptırmak istediğimizi yaptırtalım. Planlayalım ve yapalım. Hepiniz sağ olun, teşekkür ederim arkadaşlar.

TEKEL İŞÇİSİ

Merhaba değerli dostlar, arkadaşlar, sevgili yoldaşlar, sınıf kardeşlerimiz. Hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum. Öncelikle bu etkinliği düzenleyen hazırlık komitesine emeklerinden ötürü çok teşekkür ediyorum.

Ben de diğer arkadaşlarım gibi uzun zamandır işçi toplantılarını takip etmeye çalışıyorum. İşçilerin düzenlediği ve genç işçilerin ağırlıkta olduğu, bize de yol gösteren bir toplantı oluyor.

Ben de bir Tekel işçisiyim. Babam da işçiydi, çocuklarımda işçi. İşçi sınıfının bir parçası olmanın onurunu ve sorumluluğunu her zaman taşıdım. Genç işçilerin bize devrimin yolunu gösterdiklerini duyunca ben de çok heyecanlandım.

Yıllar önce Tariş'te, işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen ve sömürülen halkların kurtuluşu için mücadele ederken tutuklanan ve idam edilen üç genç komünist işçiyi, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ı anmak istiyorum. Onlar bize insanlığın, doğanın ve toplumun kurtuluşunun yolunu gösterirken ölümsüzleştiler. Onlar, denizlerin yolundan yürüdü, görüyorum ki sizler de aynı yoldan yürüyorsunuz. Umudumuz tap-

taze, dimdik. Yedi bin insan zindanlarda bütün olumsuz koşullara rağmen bir direniş ortaya koyuyor onları da selamlıyorum. 301 Soma maden işçisini de analım.

40 yıldır yürüyoruz, yürümeye de devam edeceğiz. Genç yoldaşlarımızın arkasında, yanında, onlar geri kalırsa onların da önünde yürüyeceğiz. Burada da pek çok kez söylendiği gibi, kurtuluşumuz devrimde, bu çok net. Ama devrimi nasıl yapacağız? Bir doktor hastasını iyi muayene etmezse, doğru teşhis koymazsa o hastayı sağlığına kavuşturabilir mi? Nasıl ki bir canlı organizma doğar, yaşar, gelişir ve ölürse, kapitalizm de feodalizmin bağrından doğdu gelişti ve ölmek üzere. Ama kendiliğinden ölmeyecek. Kapitalizmi yıkmadan asla hiçbirimiz ne özgürlük yüzü görebiliriz ne insanca ne de onurlu yaşayabiliriz. O yüzden kapitalizmi yıkmamız lazım. Nasıl yapacağız? Tekelci sermayenin egemenliği bir çöküş sürecinde. Bu ülkede devrimin objektif koşulları var. Ekonomik kriz, politik kriz, yönetenlerin yönetememe noktasına gelmesi, yönetilenlerin de artık eskisi gibi yönetilmek istemediğini ortaya koyması devrimci durumun en somut göstergeleri. Öyleyse bir ülkede devrimci durum varsa devrimci olduğunu söyleyen partiler ya da örgütler devrimi en başa koymalı devrim ve iktidar için mücadele etmelidir.

Komite ve konseyler bugün için devrim, yarın için yönetim organları olacak. Eğer bir devrim istiyorsak hızlı hareket edip hızla örgütlenip, bugün içinde bulunduğumuz çürümüş, kokuşmuş sistemi alaşağı etmemiz gerekir.

Bir şey daha söyleyeyim, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanında Taksim'de olmalıyız.

Yaşasın işçilerin mücadele birliği!

Hepinize sevgiler ve selamlar sunuyorum.

İŞSİZ KADIN İŞÇİ

Merhaba,

Buraya gelen, gelemeyen tüm işçi ve işsiz yoldaşlarımı selamlıyorum.

Ben yıllarca ailemin dükkânında çalıştım. Ama her küçük esnafın yaşadığı gibi biz de dükkânı kapatmak zorunda kaldık. İş aramaya başladım.

Bütün kapıların insanın yüzüne nasıl da kapandığını, dışlandığımı ve hatta zaman zaman nasıl aşağılandığımı, hele bir işçi kadın olarak iş aramanın toplumda bu sistemde ne kadar zor olduğunu gördüm.

İşsizlerin serserileştğini, uyuşturucu bataklıklarına nasıl saplandıklarını görüyoruz. Onun için burayı çok önemsiyorum. Bu çalışma devam etmeli. Biz işsizlerin de örgütlenmesi gerek. Daha çok işçi ve işsiz komitesine ve bunları bir araya getiren oluşumlara ihtiyacımız var.

Bu sistem bizim değil. Yeni bir sisteme hem ileri hem daha insani olan sosyalizme ihtiyacımız var.

Buradaki tüm işçi sınıfıdaşlarımın bu çalışmaya devam ettirirken biz işsizleri ve hatta bizim

durumumuzdan pek de farkları olmayan göçmen işçileri de kapsayan bir çalışma yapmalarını isterim.

İşçilerin pek çok mesleki, ekonomik örgütleri ve sendikaları var. Ama biz işsizlerin ve göçmenlerin bu sistemde örgütlenebilecekleri sadece komite ve konseyleri var. Elele verirse başarabiliriz. Dünyayı çürümeden kurtaracak olan sadece işçilerdir. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır.

Teşekkür ederim.

İŞSİZ GENÇ İŞÇİ

Arkadaşlar hepinizi devrimci duygularıyla selamlıyorum. (Kürtçe söylüyor)

Ben uzun süredir işsizim. İşsizliğimden dolayı ailemle sorunlar da yaşıyorum. Ama ben öğrenci işçilerden bahsetmek istiyorum. Okumak için çalışmak zorunda olanlardan.

Birçok genç okuyabilmek için çalışmak zorunda. Benim dört-beş kardeşli işçi arkadaşlarım var. Kardeşlerinin okumalarını engellemek için çalışarak okuyor.

Gençler okuyabilmek için çalışmak zorunda olmamalı. Bilimle uğraşmak isteyen uğraşabilmeli.

Teşekkür ederim.

İzmir İşçi Sağlığı ve
Güvenliği Meclisi
Girişimi Adına
İŞÇİ MÜHENDİS

Merhabalar,

Öncelikle anlamlı bir gün olan 28 Nisan İş Cinayetlerini Anma ve Yas Günü'nde bizleri burada buluşturan organizasyon komitesine teşekkürlerimi sunuyorum. Başta direnişte olan işçiler ve meslek hastalıkları ile mücadele eden adı duyulmayan emekçiler olmak üzere tüm işçileri selamlıyor, iş cinayetlerinde hayatını kaybeden işçi arkadaşlarımızı saygıyla anıyorum.

Ben bir işçi mühendis ve işçi sağlığı ve güvenliği uzmanıyım. İşçi mühendisim çünkü benim de emeğim diğer tüm işçiler gibi artı değer üretme aracı konumunda. Bugün burada İzmir İSİG Meclis Girişimi'nden bahsetmek adına bulunuyorum. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi 2011 yılından itibaren çeşitli sektörlerden işçilerin (mühendis, doktor, avukat, İSG uzmanı, sanayi işçisi, tarım işçisi vb.) bir araya gelerek oluşturduğu bir örgütlenmedir. Herhangi bir siyasi parti veya şirkete bağlı olmayıp devlet ve sermayeden beslenmez.

Dünya'da her gün çalışırken ölen insan sayısı, savaşırken ölenlerin sayısından fazladır. Sizleri

istatistiklerle boğmak istemiyorum; ancak önemli olan birkaç istatistikten bahsetmek istiyorum:

- Her 15 saniyede bir işçi çalışırken ölüyor!
- Her 15 saniyede bir 160 işçi iş kazası geçiriyor!
- Her gün 6.300 işçi çalışırken ölüyor!

Ancak maalesef kayıt dışı çalışanların, göçmen işçilerin, sendikasız ve örgütsüz işçilerin isimleri bu istatistiklere dahi geçmeyebiliyor.

Biz İSİG Meclisi olarak iş kazası terimini kullanmıyoruz. Çünkü kazanın bilimsel tanımı öngörülemez olmasıdır. Engel olunamayan beklenmedik şey kazadır. Bizler biliyoruz ki neredeyse tüm iş kazaları ve meslek hastalıkları önlenelirdir. Bu yüzden kaza değil, kader değil, fitrat hele hiç değil, bunun adı cinayettir. Bizler biliyoruz ki bilinç eksikliği ve yasal mevzuatların iş cinayetlerinde etkisi yadsınamaz ancak esnek ve güvencesiz çalışmanın her geçen gün artması, sendikal örgütlülüğün önündeki yasal ve fiili engellemeler, daha az maliyet, daha çok kâr anlayışı, denetimlerin yapılmaması, cezaların caydırıcı olmaktan uzak olması gibi sebepler iş cinayetlerinin asıl sebepleridir.

Bugün oturduğumuz evler, gittiğimiz AVM'ler işçilerin kanı üzerinde yükselmektedir. Kapitalist sistem içerisinde büyümek ve gelişmek uğruna işçilerin sağlığı yok sayılmaktadır. Oysaki yaşamak, sağlıklı ve güvenli bir ortamda çalışmak tüm emekçiler için en temel haktır. Bu sebeptendir ki günümüze kadar Ankara, İstanbul ve Kocaeli'de çeşitli birçok etkinlik ile işçi sınıfının çıkarlarını gözeterek mücadele eden İSİG Meclisi'nin İzmir'de

de örgütlenmesi için bir girişim başlatılmıştır. Şubat ayından bu yana yaptığımız çalışmaların ilk çıktısı 27 Nisan'da "İş Cinayetlerini Anma ve Yas Günü" dolayısıyla gerçekleştirdiğimiz bir basın açıklaması ve ardından yaptığımız sunumdur. İzmir yerelinde ve daha sonrasında çevre illerde işçi sınıfının taleplerini yerine getirmek ve tüm işçilerin sorunlarının çözümünde yer almak amacıyla adım attığımız bu yolda diyoruz ki "İşçi sağlığı ve güvenliği mücadelesi, işçi sınıfının kendi eseri olacaktır". İşçiler örgütlenmedikçe ve direnmedikçe iş cinayetleri, meslek hastalıkları, güvencesiz çalışma ve hak ihlalleri sürecektir.

Yaşamak için Direnişçi!

Yaşamak ve yaşatmak için örgütlenmeli!

DİSK Genel-İş Sendikası
Anadolu Yakası Şube
Yöneticisi Belediye İşçisi
ALİEKBER ERASLAN

Arkadaşlar hepiniz hoş geldiniz.

Öncelikle bu organizasyonu düzenleyen devrimci işçi komitelerini saygıyla selamlıyorum. Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

1995'te 17 yaşında İstanbul'a geldiğimden beri yaklaşık 6. mesleğimi yapıyorum. Yaklaşık bir buçuk yıl önce belediyeye girdim. Ataşehir Belediyesi'nde işçiyim.

İşe girdikten 5—6 ay sonra, 2 Nisan'da özel taşeron şirketlerinden, tam da kölelik sistemine, belediyenin şirketlerine geçişimiz oldu. Taşerondan kurtulduğumuzu düşünerek önce sevindik. Davul zurna tutacak durumdaydık. Tam tersi oldu. Bütün haklarımız gasp edildi. 696 KHK hükmüyle alacaklarımızı da alamadık. Eski taşeron sistemde %30 asgari ücret farklarını alıyorduk. Asgari ücrete zam geldiğinde biz de alıyorduk. Belediye şirketine geçince hepsini kaybettik.

Geçişlerimizde, duymuşsunuzdur, Ataşehir'de güvenlik soruşturmasına takılan 130 kişi hiçbir sebep olmadan çıkarıldı. Bunlardan biri de benim. Bu ülkede insan yakmanın bile zaman aşımı var, Kürt illerinde insanları kurşuna dizdi-

ler, bunun bile cezası yok, vakıflarda cemaatlerde çocuklara tecavüz edildi, bunların bile bir cezası yokken sadece gözaltına alınmamızdan ya da küçük küçük kusurlardan sebep soruşturmaya takılıp atıldık. 5 günlük direnişten sonra işe tekrar alındık ama çıkışımız 40 kodu üzerinden yapıldı. 40 kodu ile benim ya da akrabalarımın hiçbirisinin kamuda çalışamayacak durumu yaratıldı. Geri alındığımızda bunların üstü örtülmüştü. 40 kodunu sildirene kadar çok çabaladık.

Bu sürede bizim sözleşme hakkımız doğdu. Sözleşmeye itiraz edildi, yeniden şirketler kurdular sözleşme hakları olmasın diye. Yeniden kurdukları şirketlerde 1 kişi alsalar sözleşme hakkımız olacaktı. Ataşehir Belediyesi 3 engelli işçi aldı. Biz şimdi sözleşme sürecindeyiz. Daha işveren karşımızda oturmuş değil. 10 gün sonra, 60 günlük grev sürecimiz başlayacak. Eğer anlaşma olmaz da grev başlarsa hepimizi davet ediyorum.

Kartal, Kadıköy, Ataşehir Belediye bölgesinin sendika şube yöneticisiyim. Ayrıca sendikaların Taksim 1 Mayıs alanı tutumunu gerçekten nefretle kınıyorum. Sendikalar hem DİSK başkanı Kemal Türkler'e, hem DİSK tarihine, hem de işçi sınıfına gerçekten ihanet etmiştir. 1 Mayıs alanını Bakırköy yaparak ihanet etmiştir. Ben kendi sınıfıma, elimden geldiği kadar bütün işçi sınıfına 1 Mayıs alanının Taksim olduğunu söyleyeceğim. Bizler, '77 1 Mayıs'ında katledilen sınıf kardeşlerimiz için Taksim'de olacağız.

Sendikaların partilerin ya da belediyelerin arka bahçesi olmaktan çıkması gerekiyor. Arka-

daşlar, bizim birlik, beraberlik ve bütünlük içinde olmamız için devrimci işçi komitelerinde, devrimci işçi konseylerinde birlikte hareket etmemiz gerekiyor. Birlikte yürümemiz gerekiyor.

Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

SAYA İŞÇİSİ

Arkadaşlar öncelikle merhaba, hoş geldiniz.

Hepinizi en içten duygularıyla selamlıyorum. Ben sayacıyım. Sayacılık ayakkabının üst kısmının dikim işlemidir. Ben bunu 12 yaşından beri yapıyorum. Burada tartıştığımız olaylar, misal sigortadan bahsediyoruz ama sayacı bundan yoksun. Yani sigortası yok. Patronla muhatap oluyorsunuz, bire bir hem işveren hem işçi sıfatındasınız. Sayacılar bunu aşamıyor, aşamamasının tek bir nedeni var arkadaşlar, o da gerçekten birlikte olup mücadele edememeleri.

Bir eylemimiz olmuştu İşıkkent'te. Buradaki yoldaşlarımızla şu anda tanışmamız da oradan geliyor. Çok denedik, sağlık alanında, sigorta alanında bazı koşulları düzeltmek için fakat hiçbir başarı elde edemedik. Yıldık mı? Tabi ki yılmıyoruz, mücadele etmeye devam ediyoruz. Başarmaya çalışıyoruz, tabi ki başaracağız. Biz yapamayacağız arkadaşlar, devrimi halk yapacak. Biz sadece kıvılcımı olacağız. Bunu bilmemiz gerçekten gerekiyor çünkü bir ayaklanma olmadan devrimin fitili alevlenmez ve devrim olmaz.

İşçi sınıfının çözümü için de söyleyeceğim

birkaç şey var. Öncelikle komitelerimize sahip çıkacağız. Komitedeki arkadaşlarımızla sürekli bir araya geleceğiz. Gerekirse hafta sonları, hafta içleri, işyerlerinde, mesai dışında sahip çıkmamız gerekiyor bu arkadaşlarımıza.

Mahalle komiteleri de kurmamız gerekiyor artık. Sadece işçi komitelerinin yeterli olacağını düşünmüyorum. Mahalle komitelerini kurduktan sonra ancak belli bir başarı elde edebileceğimizi de düşünüyorum. Size bir şey daha göstermek istiyorum, misal şurada bu el patronun eli bu el de bizim elimiz değil mi arkadaşlar (afişi gösteriyor) şu anki şeyi söyleyeyim ben size, aslında patron bizim elimizi tutuyor ve bizi yönetiyor. Gerçekte olması gereken şu var arkadaşlar, biz patronların elini tutacağız, biz bu ülkeyi yöneteceğiz, gerekirse yaşamayı yeniden inşa edeceğiz arkadaşlar.

Teşekkürler.

Komiteleri adına¹ PLASTİK SANAYİ İŞÇİLERİ

Kadın İşçi:

Merhaba arkadaşlar. Ben plastik fabrikasında çalışıyorum. İşçilerin çoğunluğu kadınlardan oluşuyor. 300'e yakın bir kadın çalışan var. Tabii ki her yerde olduğu gibi bizim emeğimizin değeri erkeklere göre daha az. Daha az ücret alıyoruz.

Fabrikamızda bir formen bize çok fazla baskı ve sömürde bulunuyordu. Kadınlar bir araya gelip şikâyet edip onu işten attırdılar. O gidince her şey düzelecek, her şey yoluna girecek zannettik ama gördük ki gitmesi hiçbir şeyi değiştirmede. Yerine başka formenler geldi. Ben o an anladım ki düzen değişmediği sürece, biz örgütlenmediğimiz sürece hiçbir şey çözülmüyor.

Size yine fabrikayla ilgili bir şey anlatayım. Biz bunu her gün yaşıyoruz. Her gün saat altıya çeyrek kala, paydos olduğunda, fabrikanın soyunma odasına doğru giden hol gibi bir yerde kadınlar olarak kasaların arkasına saklanıyoruz. Zil çaldığında herkes depar atıp, hızlıca koşup çıkışa gidi-

1 Plastik Fabrikasında komiteleri adına gelen bir kadın ve bir erkek işçi birlikte konuşma yaptılar. Konuşmalar bütünlüklerini sağlamak için birleştirildi.

yor. O an anlıyorum ki işçiler fabrikadan kurtulmak istercesine, koşup kaçıyorlar.

Bütün işçi arkadaşlarımız, hepimiz gırtlığa kadar borç batağındaız. Hepimiz bankalara çalışıyoruz. Bizim kaybedeceğimiz hiçbir şeyimiz kalmadı. Ben çocukluğumdan beri fabrikalarda çalışıyorum. Yine direnişleri başlatacak olanlar kadınlar diyorum, yani ne yapacaksak biz kadın işçiler yapacağız. Tek çaremiz örgütlenmek, diyorum. Teşekkür ederim.

Erkek İşçi:

Ben yıllardır böyle yerlere geliyorum ama hiç konuşmadım. Sonuçta bir kriz yaşanıyor, bu kriz bizim fabrikalarımıza da yansıyor. İşçilerin problemleri hep aynı. Geçenlerde kırk arkadaşımız işten çıkarıldı. Çıkarılmaları diğer fabrikalardaki gibi olmadı. Patron geldi, "sizler eski işçisiniz, ben sizin tazminatlarınızı vereyim, size böyle bir kıyağım olsun, işi bırakın" dedi. Hatta patron kendisine noterden faks çektirtti çıkardığı işçilerden. Amaç nedir, eski işçileri tasfiye etmek, yeni işçi almak. Yeni işçiyi İŞKUR'dan alıyor. Maaşının yarısını, sigortasının hepsini devlet karşılıyor. Kısa süreli sözleşme yapıyor, bu sözleşme bittiği zaman da rahatlıkla işten çıkarabiliyor.

Bizim hayatımız sabah 6.30'da kalkmakla başlıyor, akşamın geç saatlerine kadar çalışıyoruz. Bütün günümüz, zindan gibi bir yerde, penceresi olmayan, güneş almayan bir yerde geçiyor. Servise biniyorsun işe geliyorsun, servise biniyorsun eve geliyorsun, hayatımız bu şekilde geçiyor. Çok

fazla okuyamıyoruz, çok fazla sosyal hayatımız olmuyor. Bunun yanında ülkemizde bir örgütsüzlük sorunu var. İşçi sınıfının genel örgütsüzlüğü tüm fabrikalara yansıyor. Bazı yerlerde lokal direnişleri görüyoruz, Cargil, Sibaş, Flormar işçilerini takip ediyoruz. Bunlardan çok kişinin haberi yok. İşçiler o kadar sosyal hayattan kopmuşlar ki, medyanın verdiği şeylerle hayatlarını devam ettiriyorlar. Bizden önce konuşanları dinledik, biz burada ülkemizdeki işçilerin yelpazesini gördük. Dönem bize, önümüzdeki sürecin daha hızlı geçeceğini, krizin daha da büyüyeceğini gösteriyor. Fabrikamızda bunu, nasıl görebiliyoruz? Mesailerimiz kısıtlandı, işçi çıkarımı oldu, diğer çok büyük fabrikalarda da işçi çıkarıldığını görüyoruz. Buna karşı, ilerde oluşabilecek büyük işçi yığını eylemlerinin bir kanala akması lazım, bunu da görüyoruz. Bu kanal ne olacak, nasıl olacak?

Bir deneyimimden bahsetmek istiyorum, Gezi olaylarında, işçiler arasında tam bir ayrışma oldu. Birbirlerini Facebook'tan silenler, takip edenler oldu. İşçilerin çoğunluğu, eylemlerin yükseldiği dönemde şunu söylediler: "Bu iktidarın yıkılması gerekiyor!" Ben buna şahit oldum. İnanın ben bu kadar insanın bu işin içinde olabileceğini düşünmemiştim. "Arkadaşlar, ben bu akşam Gündoğdu meydanına gideceğim, gelen var mı?" dedim, onlarca işçi, "biz de gelelim, biz de oradayız zaten" dediler. Ben de şaşırđım. Aslında herkes böyle bir kıvılcımı bekliyor. Bence, Gezi ayaklanmasının eksik yanı sınıf temelli olmamasıydı. İşçiler fabrikalarda şalterleri indirebilseydiler, o

sanayi sitelerinden bizler akarak o meydanları doldurabilseydik bu iktidarı değiştirebilirdik. Bazen arkadaşlarla Gezi'yi konuşuyoruz, "bir daha Gezi olsa, TOMA'lar, polis, asker, ne yaparız" diye. Herkes şunu söylüyor, "Bir dahaki sefer böyle olmaz."

Bize göre, en iyi örgütlenebileceğimiz yer bu kanal, işçi komiteleri. Yani bu kaçınılmaz. Ben böyle birkaç tane daha işçi kurultayına denk geldim ama işçilerden çok, işçi adına konuşan insanlardan oluşmuştu. İşçiler konuşmuyor, onlar adına birileri, akademik dille, böyle işçilere yüksek tepeden bakan gözlerle, akıl vermişçesine bir şeyler anlatıyor. Burada işçiler konuştu. Evet, cümle kurmakta zorlanıyoruz, kitlelerin karşısında salonlarda konuşmaya alışkın değiliz ama şu da bir gerçek, bizim hakkımızda en iyi biz konuşuyoruz. Biz işçiler, iş alanlarımızda, bulunduğumuz fabrikalarda, tezgâhlarımızda üçer, dörder, beşer kişi bir araya gelmeliyiz. Lenin'in dediği gibi, "üç kişi bir yerde konuşuyorsa, o komitedir." Evet, biz o komitelerin içinde işçilerle çok doğal olarak örgütleniyoruz. Oturuyoruz, konuşuyoruz, birbirimizi ikna ediyoruz. Ben görüyorum ki ilerde bu komiteler daha da büyüyecek. Umarım bu kanala akar, umarım bizler, bilinçli işçiler bu kanala akıtmayı başarabiliriz.

Yaşasın işçilerin mücadele birliği!

MEVSİMLİK GIDA ÜRETİM İŞÇİSİ

Ben yazın mevsimlik işçi olarak çalışıyorum. İşe gittiğimde de ev işlerine yetişmek zorundayım. Beş çocuğum var. Çocuklarım iyi eğitim alamıyor. İşe gittiğimde de çocuklarımın bakımını sağlayamıyorum. Tam zamanlı, güvenceli işim olsun istiyorum. Çocuklarım için kreş ve iyi eğitim olsun istiyorum. Bu sistem bizim değil! Kadınları ve çocukları korumuyor. Bu sistem değişmeli. Biz işçi ve emekçi kadınlar olarak, emeğimizin karşılığını istiyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz, sosyalizmi istiyoruz.

Komitesi Adına
OTOMOTİV SANAYİ
İŞÇİSİ

Merhaba dostlar,

Ben serbest bölgede otomotiv üzerine çalışan bir fabrikada metal işçisiyim. Fabrikamızda DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş örgütlü. Fabrikamızda 700 kadar sendika üyesi var. Yetmiş kadar sendikanın işyeri komitesi var. Dört temsilci arkadaşımız bizleri temsil ediyorlar.

Evet, komite ve konseylerde örgütlenmeliyiz ama sendika mı komite mi ayırımı yapmamalıyız. Komitelerin sendikaların birer alt organı olmadığını aksine sendikaları da yönetecek, örgütleyecek bir araç olduğunu düşünüyorum. Faşizmin olduğu ülkemizde sendikalar ve sendika çalışanları da saldırıya uğruyorlar. Sendikalar yasalarla sınırlanmış bir yer. Sendikalarımız baskı altında olabilir, hatta kapanabilir. Böyle bir durumda komitelere ihtiyacımız var. Sendikaların sınıfın bağımsız politikasına bağlı olmasını, sınıfın okulu olmasını istiyoruz. Sendikanın işyeri komitesinde de belli bir sınır var onun ötesine geçemiyoruz. Toplu iş sözleşmelerinde ya da güncel bir sorun olduğunda sendika komitesinde sorunu tartışıyoruz. Temsilcilere taşıyoruz. Onlar da yapamazsa şubeye gidi-

yor. Sorun çözülemezse biz bir şey yapamıyoruz. Bu bürokrasiyi aşamıyoruz. Bizim kalemiz olan işyerinin sorununa dair kararı şubeden almaya çalışıyorlar.

Kafamızdaki en büyük engel, sendikamızın gelip her sorunu çözeceği düşüncesi. Bu bizim, sendika üyesi, sendika komitesi ya da temsilcisi arkadaşların gelişiminin önünde engeldir. Bizim gelişimimizi baskılıyor. Aslında çözümü bizler üretmeliyiz. Sendika olsa da komite ve konseylerin olması, kendi kararlarımızı vermemiz, tavrımızı koymamız gerekir. İşçi sınıfının dolaysız mücadele araçlarına ihtiyacımız var. İşverenler daha çok çalıştırıp daha az ücret vermek ister, işçiler de daha az çalışıp daha çok almak ister. Aramızdaki uzlaşmaz kavga budur. İşçi sınıfı mücadelesi temelde iktidar mücadelesidir ve bunun dışında kalan her şey kaybolmaya mahkûmdur. Evet, biz ekonomik mücadele için de savaşacağız, politik kurtuluşumuz için de savaşacağız. Ekonomik mücadeleyle politik mücadelenin birbirinden kopuk olmadığını anlatmak zorundayız. Sendikalar günlük, havalandırma, pantolon vb. sorunlarla bizi kesin çözüme düşünmekten uzaklaştırıyorlar.

İşçilerin siyasal öncülüğü için bağımsız sınıf politikasını sendikalarda da göstermesi, sendikaları devrimin araçları haline getirmesi gerekir.

Teşekkür ederim.

TAŞIMA İŞÇİSİ

Merhaba,

Ben taşıma işçisi olarak iki yıl çalıştıktan sonra işten çıktım ve şimdi yine iş arıyorum. Krizin etkilemediği hiçbir yer yok. Tüm işyerlerinde aynı sorunları yaşıyoruz. İşçiler kendi sorunlarını tartışıp, birlikte yürüyebilmeliler. Dilimiz, inancımız, tenimizin rengi hatta kafa yapılarımız birbirimizden farklı bile olsa da ortak yanımız yaşayabilmek için emeğimizi satmaktan başka bir çaremizin olmamasıdır.

İşyerinde yaşadığım bir deneyimi paylaşmak istiyorum. Oldukça dinci, gerici, devletçi bir iş arkadaşım vardı. Bana işi öğreten bu arkadaşla birlikte ortalama on bir ay aynı araçta dağıtım yaptım. Ona “Böyle yaşamak zorunda mıyız?” diye soruyor ve tartışma açıyordum. Ekonomik sorunlar, banka borçları, eğitimsizlik, sağlıksızlık ve adaletsizlik gibi konuları konuşuyorduk güncel haberler üzerinden. Biz işçileri birbirinden ayıran sistemi anlatıyordum. Bana en sonunda, “Evet, sizi sevmezdim, düşman gibi görürdüm ama siz solcular gerçekten işçilerin ne istediğini, bizim ne istediğini-

mizi biliyorsunuz. Bize anlatıldığı gibi değilsiniz.” dedi.

Evet, farklıyız, çünkü biz yeni bir dünya istiyoruz. Mademki dünyayı yaratanlar bizleriz yönetmeyi de bilmeliyiz. Kendi kendimizi yönetebilmeliyiz. Bunun içinse örgütlenmeliyiz. Sendikalar olmazsa olmazlarımızdır, fakat onların artık bürokrasi ağalarının elinde olduğunu biliyoruz. Sendikalar içinde komitelerimizle yürümeliyiz, hatalarımızla, yanlışlarımızla dersler çıkararak yürümeliyiz.

Bu topraklar tarihinde oldukça zengin direniş biçimlerine sahne oldu. Bize oldukça zengin miraslar bırakıldı. İşyeri ayrımı yapmadan, bir sınıf olduğumuz bilinciyle hareket etmeye başlarsak ve bunu da komitelerimizle büyüterek konseyle-re taşıyabilirsek başarabiliriz. Ben bu gidişattan o günlerin yaklaştığını görüyorum. Çünkü başka kurtuluş yolumuz yok. Çocuklarımız için, yarınlarmız için kenetlenmek zorundayız.

TAŞIMA İŞÇİSİ

Merhaba işçi arkadaşlar, merhaba dostlar.

Ben bir UPS direnişçisi, işçisiyim.

282 gün süren UPS direnişi boyunca daha önce hiç görmediğim dayanışmayı, kardeşliği yaşadım. Birçok iş kolundan işçi ve emekçi kardeşimiz destek ve katkılarıyla işçi dayanışmasının gerçek anlamını gördük.

Mücadelede patronlar ne kadar güçlü olursa olsun biz işçilerin omuz omuza vererek kazanacağını, gözümüze dev gibi görünen dokunulmaz denen müdürlerin, şeflerin örgütlü işçiden nasıl korktuğunu, kararlı duruşla nasıl geri adım attığını, komitemizi kurunca işverenin nasıl çaresiz kaldığını gördük. İşçilerin gücünün, birliğinin ne olduğunu mücadelede öğrendik.

Mücadeleci görünen sendikaların aslında bürokratlar olduğunu, onların çıkarlarını koruduğunu gördük. Öncü işçilere ve onların komitelerine nasıl saldırdıklarını, işçileri işten nasıl uzaklaştırdıklarını yaşayarak öğrendik. Şu anda UPS’de mücadeleyi ve örgütlenmeyi ileri taşıyan işçi arkadaşlarımla büyük çoğunluğu ve ben de dâhil sendikal mücadelenin dışına düşürüldük. Sendikala-

rın mücadelecı işçiye tahammülü olmadığını sendika ağalığına karşı savaşılanlara öfkelerini gördük. Farklı işyerlerinde çalışmamıza engel olduklarını yaşadık, gördük.

Bizlerin sendikaları reddetmeden, sendikaların olduğu yerde, içlerinde mücadeleyi bırakmadan, daha büyük örgütlenme araçlarına ihtiyacımız var.

Sendikacılar işçilerin işçileridir. Bunu onlara öğretmeliyiz.

İş kolu ayrımı yapmadan kavgacı mücadelede bizleri birleştirecek daha çok fabrikada daha çok komite lazım.

Biz kazanacağız!

MOBİLYA İŞÇİSİ

Merhaba arkadaşlar, merhaba yoldaşlar,
Ben elektrik, elektronik bölümü mezunuyum. İş bulamadığım için şu an mobilya işi yapıyorum. Yaptıklarımız değil, bundan sonra ne yapacağımız önemli bizler için. Faşizmin pençesinde krize atılmış işçiler olarak şunu sormalyız kendimize, neden bu krizin faturasını işçiler ödüyor? Aynı gemideyiz diyenlerin yaşadığı mütevazı hayatın bedelini neden yoksullukla ödüyoruz?

Yoldaşlar, dünyanın çarkı işçilerin elinde. İstersek o çarkı çevirebiliriz. İstersek o çarkı yerle bir edebiliriz. Biz işçiler tarıfsız bir güce sahibiz. Sadece Türkiye değil, dünya işçileriyle birlikteyiz. Patronlar bizim üzerimizden servet üzerine servet katarken, biz işçiler evimize götüreceğimiz bir ekmeğin hesabını yapıyoruz. Asgari ücretle ay sonunu getiremeyen insanlarız biz. Yoldaş Lenin ne demişti, “İşçiler ve tüm emekçiler aç çıplak, bitmiş ve tükenmiş bir durumdayken, saf demokrasiden, genel olarak demokrasiden, eşitlik ve özgürlükten söz etmek emekçiler ve sömürülenlerle alay etmek demektir.” Yani AKP faşizminin bize tam olarak uyguladığı şey bu. Eşitlikten, demokrasiden,

emekçiden bahsedip de bizleri iliklerimize kadar sömürmesidir.

Yoldaşlar,

Proleter sınıf mücadelesinin hakikati örgütten geçer. Ne kadar örgütlenirsek o kadar çoğalırız. Ne kadar çoğalırsak sesimizi o kadar duyururuz.

Deri ve Kundura İşçisi
YALÇIN YANIK

Biz, Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Derneği ve Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği olarak işçi sınıfının çözümlerine yönelik yapılan bu etkinliği günümüzde oldukça anlamlı buluyoruz.

1 Mayıs pikniğimiz olduğu için aranızda yokuz. Devrimci İşçi Komiteleri'nin bu etkinliğini en içten duygularımızla selamlıyoruz.

Yaşasın sınıf dayanışması!

SONUÇ

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi Hazırlık Komitesi, 28 Nisan'da İzmir'de yapılan "Kriz ve İşçi sınıfının Çözümleri" serbest kürsüsüne katılan aşağıdaki 19 iş kolunda çalışan işçilerin önerileri ve onayıyla kurulmuştur.

Etkinlik sonrasında yapılan serbest kürsüde öneriler ortaklaştırılmış ve aşağıdaki kararlara bağlanmıştır:

1- Sendikaları devrimci tutuma zorlayan, sınıfın tüm unsurlarını kapsayan komite ve konseylerin örgütlenmesi ve yaygınlaştırılması tüm işçilerin görevidir.

2- Ulusal ayrımcılığa, işkolu/işsiz sınırlandırmalarına ve kafa-kol emeği ayırımına karşı mücadele işçilerin görevidir.

3- İşçi sınıfının bağımsız ve militan mücadelesinin örgütlenmesini temel alır.

4- Toplumun ve doğanın kurtarılması mücadelesinde işçi sınıfının teorik ve pratik olarak öncülüğünü kabul eder.

5- İşçilerin kendileri hakkında bizzat kendilerinin söz söylemesi ve karar almasını tavizsiz savunur. İşçi sınıfının siyasal öncülüğünü kabul eder.

6- Eyleme geçen sınıfın tüm bileşenlerini desteklemeyi görev bilir.

7- İşçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik haklar mücadelesinde sonuç alıcı mücadele biçimlerini benimser.

8- İşçi sınıfının devrimci örgütlenme, devrimci bilinç, devrimci eyleminin örgütlenmesi ve sınıfın tam kurtuluşu için tüm işçileri göreve çağırır.

Gıda Üretim İşçileri
Belediye İşçileri
Maden İşçileri
Taşıma Kargo İşçileri
Plastik Sanayi İşçileri
İşsiz İşçiler
Tekstil İşçileri
Göçmen işçiler
Ayakkabı Sanayi İşçileri
Ağaç ve Mobilya İşçileri
Saya İşçileri
Tarım İşçileri
Otomotiv Sanayi İşçileri
İşçi Avukatlar
Temizlik İşçileri
Metal İşçileri
Malzeme Üretim İşçileri
Basın İşçileri
İnşaat İşçileri

“İşçi sınıfının kurtuluşu kendi
eseri olacaktır.”

"...Mahrem hiçbir şey yok, gizli hiçbir şey yok, talimatlar yok, formaliteler yok. Sen çalışan biri misin? Bir avuç polis zorbasından kurtulmak için savaşmak mı istiyorsun? Öyleyse yoldaşımızın.

Temsilcilerini seç, derhal, gecikmeksizin; senin iyi saydığını, İşçi Temsilcileri Sovyetlerimizin, Köylü Komitemizin, Asker Sovyetimizin, vb. tam yetkili üyesi olarak seve seve ve isteyerek kabul edeceğiz.

Bu, herkese açık olan, her şeyi kitlenin gözü önünde yapan, kitlenin ulaşabildiği, doğrudan kitlenin içinden çıkan, halk kitlesinin ve onun iradesinin doğrudan ve dolaysız organı olan bir iktidardır."

LENİN

